

Dom za organizirano varstvo odraslih

Humanost družbene ureditve vrednotimo po tem, kako skrbi za dela nezmožne in ostarele ljudi – Nov dom, ki ga v Velenju gradijo v te namene, bo sprejel v oskrbo 120 oskrbovancev

Svočas je bil v Velenju dom počitka, v katerem so naši zatočišče stari ljudje. Prostori so bili neprimerni, zato v njem niso mogli nuditi vsega potrebnega, kar rabijo stari in dela nezmožni ljudje, ki iščejo zatočišče v organiziranem varstvu. Zaradi tega so velenjski dom počitka ukinili, oskrbovance pa poslali v Novo Celje in druge slovenske domove.

V tej občini pa so se po ukinitvi doma pojavljale čedalje večje potrebe, da bi zgradili primeren dom za organizirano varstvo ostarelih. Doslej je iz velenjske občine v različnih domovih kar 58 oskrbovancev, med njimi pa je več kot tretjina starih nad 66 let. Če upoštevamo pravilo, da nad 5 odstotkov ljudi, ki so presegli 65. leto starosti, potrebuje zavodsko varstvo, potem je na velenjskem območju blizu 100 takšnih občanov. Mimo tega pa ne smemo prezreti, da je življenjska doba Slovencev iz leta v leto večja, saj za nas velja, da sodimo med stare narode. Nič drugače, kot po vsej Jugoslaviji, ni tudi v občini Velenje. Starostnikov je vedno več. Zaradi množičnega zaposlovanja žena in celih družin se spreminja tudi njen celotni položaj. Čedalje več je takšnih družin, ki svojih ostarelih članov ne morejo zadovoljivo oskrbovati, bodisi zavoljo premajhnega stanovanja ali pa zaradi zaposlenosti družinskih svojcev. Zato se za bivanje v domu odloča vedno več ljudi, ker v svojem okolju ne najdejo več zadovoljive oskrbe.

V Velenju ugotavljajo, da bi v domsko varstvo rado prišlo okrog 100 ostarelih občanov, le polovica pa je doslej deležna organiziranega varstva. Poleg tega pa so v tej občini pri načrtovanju gradnje novega doma upoštevali še druge okoliščine. Ker so pred leti v Velenju ukinili neprimerni dom počitka, so nekaj oskrbovancev poslali drugam. Ti oskrbovanci so se preselili v okolje, ki jim ni domače in so zaradi tega na stara leta čustveno prizadeti. Ljudje na jesen življenja niso radi odmaknjeni od življenja, zato bo dom, ki ga gradijo v Velenju, imel tudi te prednosti.

Na zahodni strani osnovne šole Miha Pintar Toledo so delavci gradbenega in industrijskega podjetja Vegrad že začeli graditi nov dom za organizirano varstvo odraslih. Inve-

stitor je velenjsko stanovanjsko podjetje, gradijo pa ga po načrtih projektivnega podjetja Emona projekt iz Ljubljane, oziroma projektanta Bogdana Finka. Enak dom je že postavljen na Vrhnikih, spremenili so le ogrevanje, ki bo v velenjskem napeljavno iz mestnega toplivoda. Velenjčani so uvideli, da dom ustreza tudi njihovim zahtevam, zato niso naročili novih načrtov. Oskrbovanci se bodo v dom vselili lahko že za letošnji občinski praznik, tj. na začetku oktobra. Predračunska vrednost naložbe znaša 13.907.000 dinarjev. Sredstva so že zagotovljena, 6 milijonov 600 tisoč dinarjev bo prispeval republiški sklad skupnosti pokojninskega in invalidskega zavarovanja, preostali denar pa občinski solidarnostni sklad.

Dom za organizirano varstvo odraslih bo stal v mirnem stanovanjskem predelu Velenja, v neposredni bližini mestnega središča, zraven osnovne šole Miha Pintar Toledo. Dostop bo s Kidričeve ceste, ob njem pa bo urejeno parkirišče in sprehajališče. V domu bo 64 sob s 120 ležišči. Enoposteljnih sob bo 17, dvoposteljnih 41, po 3 sobe bodo triposteljne in štiriposteljne. V eni izmeni bodo lahko pripravili 170 obrokov, kar pomeni, da se bodo lahko v domu hranili tudi drugi ostareli, ki ne bodo varovanci. V pritličju bodo kuhinja, jedilnica, vratarska loža, recepcija, ambulanta, ordinacija, čakalnica, uprava in na južnem delu negovalnica s 24 ležišči. V prvem, drugem in tretjem nadstropju pa bodo bivalni in še nekateri drugi prostori.

Varovanci bodo deležni tudi zdravstvene nege. Dogovorjeno je, da bo zdravstveno varstvo varovancev doma prevzel Savinjsko-saleški zdravstveni dom. Kot smo zvedeli, ne bodo stroški steh uslug bremenili oskrbnine, ki bo predvidoma znašala za oskrbovanca mesečno 1200 dinarjev.

Občani, ki bi radi prišli v velenjski dom za organizirano varstvo odraslih, lahko dobijo informacije pri društvi upokojencev, socialni službi občinske skupščine Velenje ali pri Stanovanjskem podjetju Velenje.

V avli skupščine občine Velenje pa bodo do konca januarja razgrnjeni načrti in program.

NE naš čas

10. januar 1975 – leto XI – št. 1 (260)

cena 2 din

Glavni in odgovorni urednik Ljuban Naraks

Ceprav nas letos zima še ni obdarila s snegom, ki smo ga vsi z veliko nestrpnostjo pričakovali vsaj na silvestrovo zvečer, pa vendarle ne moremo trditi, da je bilo letošnje pričakovanje novega leta manj veselo kot prejšnja leta. Hoteli, restavracije, skratka vsi lokali, kjer so pripravili veselo silvestrovanje, so bili zasedeni do zadnjega kotička, razpoloženje pa je bilo pravcato... Sicer pa o tem najbolj zgovorno kaže posnetek, ki smo ga takoj po polnoči napravili v velenjskem hotelu Paka.

Velenjska rudarska godba pripravi vsako leto za člane kolektiva rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje novoletni koncert. Tudi konec lanskega leta so jih povabili v dom kulture v Velenju, kjer so jim zaželeli „SREČNO“ s „Koračnico rudarjev“. Lanski koncert pa je bil še posebej slovesen, saj je potekal v času, ko so godbeniki slavili 55-letnico obstoja velenjske rudarske godbe.

**Vabimo
radijske
napovedoval-
ce**

Za Radio Velenje potrebujemo napovedovalce, moške in ženske glasove. Če imate lep zvočen glas in smisel za napovedovanje, se takoj prijavite na naslov: NAŠ ČAS, 63320 Velenje, Titov trg 2.

● V CELJU PODPISALI SAMOUPRAVNI SPORAZUM O ZDRUŽITVI V SESTAVLJENO ORGANIZACIJO ZDRUŽENEGA DELA

Združitev petnajstih delovnih organizacij

Pooblaščen predstavniki trinajstih (predstavniki preostalih dveh bodo to storili v kratkem) delovnih organizacij so v ponedeljek, 30. decembra, podpisali v Celju samoupravni sporazum o združitvi v sestavljeno

organizacijo združenega dela, združene delovne organizacije kmetijstva, industrije, trgovine in gostinstva Celje.

ljene organizaciji združenega dela pa je zaželel uspešno poslovanje tudi Zvone Dragan.

Na slovesnosti v prostorih Tehnomercatorja v Celju, ki so se je udeležili tudi podpredsednik republiškega izvršnega sveta Zvone Dragan, republiški sekretar za kmetijstvo Milovan Zidar, predsedniki skupščin, izvršnih svetov in sekretarji osnovnih organizacij zveze komunistov nekaterih občin celjske regije, sta o pomenu te, ene izmed največjih delovnih organizacij v republiki spregovorila direktor Tehnomercatorja Stanko Selšek in sekretar medobčinskega sveta ZKS Celje Janez Zahrastnik. Novi sestav-

Novoustanovljeno organizacijo združenega dela bodo sestavljale naslednje delovne organizacije: Center, Merx, Moda in Tehnomercator iz Celja, Drevinski dom in kmetijska zadruga iz Slovenskih Konjic, Hmezad in Savinjski magazin iz Žalca, Jelša iz Šmarji pri Jelšah, Kmetijski kombinat iz Šentjurja pri Celju, trgovsko podjetje Sevnica, splošno in trgovsko podjetje Radeče, kmetijska zadruga Laško in Savinja iz Mozirja.

V tej organizaciji združenega dela, za katero bodo ime določili na podlagi natečaja, bo združevalo delo približno 8.000 delavcev in blizu 700 učencev v gospodarstvu. S to organizacijo pa bo prek kooperantskih in drugih odnosov povezanih tudi okrog 5.000 kmetov.

DELA SREDSTEV IN ZNANJA JE MOČ SAMOUPRAVLJANJA

S slavnostnega podpisovanja

Z NOVIM LETOM NAVADNO ZAČENJAMO NOVO DELO IN NAČRTUJEMO NOVE DOLŽNOSTI.

TRGOVSKO PODJETJE

N nama

LJUBLJANA

s svojimi veleblagovnicami v Ljubljani, Kočevju, Škofji Loki, Velenju in Slovenj Gradcu pa novo leto začne s svojo že tradicionalno ugodnostno akcijo za potrošnike;

RAZPRODAJA MOŠKE, ŽENSKE IN OTROŠKE ZIMSKE KONFEKCIJE IN OBUKVE.

RAZPRODAJA ZIMSKE KONFEKCIJE IN OBUKVE

letos pri

LJUBLJANA

N nama

V VELENJU

OD 6. 1. 1975 DO 31. 1. 1975

VELEBLAGOVNICA

N nama

VELENJE

spet nudi izredno ugoden nakup ZIMSKE KONFEKCIJE IN OBUKVE

s 30-50 % ZNIŽANJEM PRODAJNIH CEN

ZADNJE DNI PO SVETU...

● BLIŽNJI VZHOD: BREZ SPREMENB

Z Blžnjega vzhoda za zdaj ni nobenih novic, ki bi pričale, da se je tam kaj bistveno premaknilo na poti k miru. Izraelci še vedno vztrajajo na zasedenih področjih in za zdaj niso pripravljene na začetek pogajanj.

Ameriška pobuda, od katere so si zlasti v Kairu obetali precej, je na mrtvi točki in tako stanje stvari zbuja zaskrbljenost.

● KISSINGERJEVE GROŽNJE

V skrajnem primeru bomo prisiljeni uporabiti tudi orožje, da si zagotovimo nafto!

To je srž izjave, ki jo je dal ameriški zunanji minister dr. Henry Kissinger televiziji in s tem odkril še neznano podrobnost ameriške zunanje politike.

S tem je doseglo vrh obdobje stopnjevanja napetosti, ki se je začelo že lani, ko so Združene države Amerike sklicale v Washingtonu konferenco držav — velikih potrošnic nafte, da bi izdelali skupno strategijo proti podrazitvam „črnega zlata“.

Washingtonska konferenca tedaj ni uspela in Američani so se znašli osamljeni s svojim stališčem, da je treba na izziv (tako so namreč označili povišanje cen nafte) odgovoriti z izzivom. Večina velikih zahodnih potrošnikov nafte tedaj ni bila pripravljena sprejeti ameriškega stališča. Američani so ostali sami — in to se je več ali manj nadaljevalo tudi kasneje in se nadaljuje tudi sedaj.

Kissingerjeve izjave namreč niso nikjer podprli, še več: zavrnilo so jo in ponekod z zelo jasnimi in odločnimi besedami, kot na primer v Zvezni republiki Nemčiji.

Še ostrejšo reakcijo so Kissingerjeve besede seveda zbudile tam, kjer so se ob njih čutili najbolj prizadete — v arabskem svetu.

Toda ne samo tam. Kissingerjeve grožnje z orožjem, ki prihajajo v času, ko se napredni del sveta opredeljuje za politiko popuščanja in sodelovanja, so skrajno nesprijemljive in nemogoče.

Svet ne potrebuje konfrontacij, marveč sodelovanja in resničnih posluh enih za potrebe drugih — tega pa Američani niso voljni storiti. Dejstvo je, da so razviti sto-

letja dolgo izkoriščali (in to še vedno počnejo) nerazvite in da se slednji zaradi objektivnih razmerij sil temu niso mogli upreti. Sedaj ko so se vsaj deloma (na primer pri nafti), pa razviti pozabljajo na vse neverjetne množice cenenih surovin, ki so jih prejemale stoletja in ki so v bistvu tudi omogočile njihov velik napredek.

● SOARES V BEOGRADU

Portugalska, ki se je aprila lani otresla diktatorskega režima, išče svoje enakopravno mesto v družini svobodnih in naprednih narodov. Pri tem uživa vso podporo tistih, ki sestavljajo to družino, pa torej tudi Jugoslavije.

Zunanji minister Mario Soares, ki se mudi v Jugoslaviji na uradnem obisku na povabilo Miloša Minića, podpredsednika zveznega izvršnega sveta in zveznega sekretarja za zunanje zadeve, je prvi visoki funkcionar Portugalske, ki je obiskal našo deželo po prevratu v Lizboni.

Prišel je, da bi pospešil navezavo tesnejših stikov med obema državama, predvsem

● INDOKINA GORI

Medtem pa prihajajo iz Indokine vse pogostejše poročila, da se tam plamen ognja čedalje bolj širi. To velja za Kambodžo in Južni Vietnam, od koder je vse več poročil o silovitih bojih.

V Kambodži so Sihanuku zveste sile začele z odločno ofenzivo, ki je stisnila vladne sile v nekaj največjih mest, kjer komaj še kljubujejo silovitim naskokom.

V Južnem Vietnamu pa doživljajo enako težke trenutke saigonske enote, ki se morajo braniti pred silovitim napadi osvobodilnih sil. Te s tem odgovarjajo, kot pravi Hanoi, na neštete provokacije Saigoncev v minulem obdobju. Osvobodilne sile so se približale celo Saigону, na katerega so sredi tega tedna izstrelile tudi več raket.

ČESTITKA — Predsednik republike Josip Broz Tito je naslovil na občane Jugoslavije ob novem letu 1975 poslanico, v kateri jim je zaželel veliko uspehov. V svoji poslanici je tudi poudaril, da bo Jugoslavija nadaljevala svojo dosedanje politiko in bo, kolikor bo najbolj mogla, prispevala k razvijanju vsestranskega in enakopravnega mednarodnega sodelovanja ter k ohranitvi miru na svetu. To bo tudi poročilo za nadaljnjo krepitve njenega mednarodnega položaja. „Če nam je minilo leto ustavno in politično odprlo novo stran v boju za prevladujočo vlogo delavskega razreda in združenega dela, mora biti leto 1975 predvsem leto, ko bomo utrdili doslednost in konkretnost dela in odgovornost ter izpolnjevanje sprejetih zakonov,“ je rečeno v novoletni poslanici našega predsednika Tita. Predsednik Tito je s svojo soprogo Jovanko pričakal novo leto 1975 v skupščini SR Srbije. Na sliki sta predsednik Tito in soproga Jovanka v prvih trenutkih letošnjega leta, ko sta si izmenjala čestitke.

DOGOVOR O SPLOŠNI IN SKUPNI PORABI — Zadnje dni v lanskem letu so na seji odbora zbora republik in pokrajin skupščine SFRJ delegacije dosegle dogovor o ustvarjanju splošne in skupne potrošnje v letu 1975. Kot predvideva, bo splošna in skupna potrošnja letos za 20 do 25 odstotkov nižja od nominalne rasti družbenega proizvoda. Predvidevajo, da bodo takšne proporcije omogočile skladnejši odnos med ponudbo in povpraševanjem kot bistvenem elementu borbe proti inflaciji. — Na sliki: podpisovanje samoupravnega sporazuma.

ZEMELJSKI POTRES V PAKISTANU — Doslej so ugotovili, da je v tej tragediji izgubilo življenje več kot 5 tisoč ljudi. Na fotografiji so reševalci, ki so rešili otroka izpod ruševin.

DIMNIK — Delavci ljubljanskega Gradisa so zabetonirali tudi zadnji 62. pilot, na katerih bo stal temelj za novi 360-metrski dimnik pri Termoelektrami Trbovlje II. Delo so opravili v predvidenem roku. Sedaj potekajo dela na izkopu za temeljenje tako, da bo betoniranje najvišjega dimnika v Evropi, trboveljskega velikana, steklo že v prihodnjih dneh, če bodo to dovoljevale vremenske razmere.

JABOLKA — Zvezna direkcija za rezerve prehranjenih proizvodov je odkupila precejšnjo količino jabolk in jih spravila v hladilnice v bližini velikih potrošniških središč. Če bo treba, bodo s tem sadjem posredovali, da bi umirili cene; zainteresiranim organizacijam bodo jabolka dobavljali z minimalnimi prevoznimi stroški. Lanskoletni pridelek jabolk je precej manjši kot eno leto prej, vendar pa je tudi obnašanje pridelovancev in trgovcev drugačno. Rezerve pri zvezni direkciji jih bodo primorale, da se bodo prilagodili možnostim porabnikov.

DOJENČKI — Po najnovejših podatkih zveznega za-

voda za statistiko je lani na tisoč novorojenčkov umrlo 40,4 dojenčka, skoraj trikrat manj pa kot pred 20 leti. Kljub temu pa smo med zadnjimi državami v Evropi, saj je umrljivost dojenčkov pri nas skoraj trikrat večja kot v državah, kjer so pogoji prehrane in drugi elementi na precej višji ravni kakor pri nas. Še posebno vznemirljiva je velika razlika med posameznimi republikami in pokrajinama. V Sloveniji je na tisoč novorojenčkov umrlo 18 otrok, v Vojvodini 22,7, na Hrvaškem 26, v Črnogori 29,5, v ožji Srbiji 31,5, v BiH pa 40,7 novorojenčkov. Izjemno velika je umrljivost dojenčkov v Makedoniji, kjer jih je od 1000 umrlo 68,2, na vrhu tega žalostnega seznama pa je

V Ljubljani so podelili Kraigherjeve nagrade

...IN DOMOVINI

Kosovo z 78 mrtvimi na 1000 novorojenčkov.

PREBIVALSTVO — Po še nepopolnih podatkih zveznega zavoda za statistiko je imela Jugoslavija 31. decembra lani 21.260.000 prebivalcev. To je 200.000 prebivalcev več kakor konec leta 1973. Ob zadnjem popisu prebivalstva 31. marca 1971 so našli 20.523.000 ljudi. Po številu prebivalcev je najbolj naseljena Srbija, saj ima 8.736.000 prebivalcev, Slovenija pa 1.772.000. Statistiki računajo, da bo v Jugo-

slaviji čez 10 let že več kot 23 milijonov prebivalcev. Jugoslavija lahko torej računa z naravnim prirastkom 180.000 ljudi na leto.

NAGRADE — V Ljubljani so podelili letošnje nagrade Borisa Kraigherja, ki jih vsako leto za izjeme dosežke v slovenskem gospodarstvu podeljuje Gospodarska zbornica SRS. V prisotnosti najvišjih predstavnikov družbenopolitičnega in gospodarskega življenja so diplome in denarne nagrade po 25 tisoč dinarjev prejeli: direktorica kombinata Planika iz Kranja Milica Ozbič, direktor OZD Zlatorog iz Maribora Franc Hvalec, direktor tovarne elektrotermičnih aparatov ETA iz Cerkna Stanko Mervic (pismrtno) ter direktor proizvodnega in trgovskega podjetja Tekstil iz Ljubljane Jože Vonta. Tehnični direktor Železarne Ravne Franjo Mahorčič je diplomu in nagrado dobil kot priznanje za izvirne tehnološke rešitve in uspešno uporabo sodobnih tehnoloških postopkov pri pridobivanju in predelavi kvalitetnih in plemenitih jekel.

● Aktualno

Odločanje

Pri nas se zelo hitro dogovorimo za nekatera načela, vendar še vse preradi pozabljamo, da bodo ostali zapisani sklepi le besede na papirju, če jih ne bomo potrjevali in uresničevali v delovnem vsakdanjku.

Tako smo pred meseci naravnost plebiscitarno potrdili zamisel delegatskega sistema, glasovali smo za novo kvaliteto samoupravnih odnosov, v katerih bo delovni človek vedno bolj podružljaj odločanje na vseh ravneh in o vseh stvareh. Ugotavljamo, da je delegatski sistem že prinesel marsikaj novega, da je dogovarjanje o odločitvah bolj približano delovnim ljudem, da imajo sile in posamezniki, ki se poživljajo na pravice delov-

nih ljudi, vedno manj možnosti za svoje lastno uveljavljanje v zapletenem procesu dela.

Vendar je že tako, da med žitom požene tudi plevel. Če nekoliko podrobneje pogledamo v proces uresničevanja delegatskega sistema za skupščine družbenopolitičnih skupnosti, vidimo, da smo ledino novih samoupravnih odnosov šele pričeli orati. Osnovna ugotovitev je, da so delegacije v temeljnih organizacijah združenega dela in KS, takšna je nedavna ugotovitev Zveze komunistov Slovenije, vse preveč prepuščene samim sebi. Še premalo so povezane s samoupravnimi organi v TOZD in KS, vse prevečkrat besedujejo o nekem določenem problemu le znotraj svojih okvirov. Žato je razumljivo, da delegacije tudi ne sprožajo dovolj iniciativ na sejah občinskih skupščin — dogaja se, da več ali manj „tiho“ čakajo na odločitve organov občinskih skupščin. Zato se tudi zgodi, da na primer, občinski izvršni sveti mnogokrat sami rešujejo zadeve, ki sodijo v pristojnost občinskih zborov.

Res pa je, da ima ta medalja tudi svojo drugo plat. Namreč, da mnoge delegacije — na primer v TOZD — nimajo niti naj-

osnovnejših pogojev za svoje delo, da so delegati slabo ali pa sploh nič informirani o dogajanjih znotraj svoje TOZD itd. Zato so tudi prisiljeni, da se odločajo na sejah občinskih skupščin za tiste predloge, ki so jih izdelali organi občinske skupščine.

Po tej poti pa ne bomo prišli daleč, mogoče le do izhodišča: nekdanje poslanske in odborniške skupščine. To pa seveda ni naš namen, posebej, ker so cilji delegatskega sistema jasni: gre za popolno osvoboditev delovnega človeka, zato, da bo lahko sam odločal o rezultatih svojega dela. To lahko uresničimo le v dosledni izpeljavi delegatskega sistema.

Še na nekaj moramo opozoriti: prav v trenutku, ko je naša pozornost še kako usmerjena k zagatam gospodarjenja, moramo odločneje poudariti potrebo po uresničevanju delegatstva, ker se nam lahko drugače zgodi, da bodo tudi nekateri predlogi gospodarskih rešitev le plod dela posameznikov — s takšnimi in drugačnimi interesi — nikakor pa ne široko dogovorjena podlaga reševanja gospodarskih zagat.

Vedno imejmo pred očmi misel, da je slabo, če v imenu mnogih odloča posameznik.

MILAN MEDEN

USPEŠNA PRIZADEVANJA RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA VELENJE ZA GRADNJO DRUŽBENIH NAJEMNIH STANOVANJ:

V letu dni 321 novih družbenih stanovanj

Tudi delovna skupnost Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje se prizadevno in uspešno vključuje v prizadevanja Zveze komunistov in Zveze sindikatov za pospešeno gradnjo stanovanj za delavce, prav tako pa tudi v vseslovensko akcijo „26.000 stanovanj do leta 1976“.

Zaradi velikih potreb po družbenih najemnih stanovanjih Rudarsko-elektroenergetski kombinat Velenje ne namenja za gradnjo stanovanj samo 9 %

prispevek iz osebnih dohodkov, pač pa tudi del sredstev sklada skupne porabe. Zavedajo se namreč, da novih delavcev ne bodo dobili, če jim ne bodo

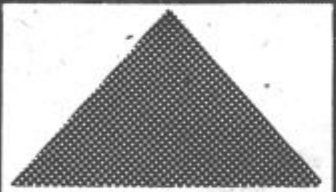
zagotovili tudi primerne stanovanja.

Leto 1974 bo, kar zadeva dosežke v stanovanjski izgradnji, pomembno. Če upoštevamo še 90 družin, ki se bodo v nova stanovanja vselile prihodnje dni, je Rudarsko-elektroenergetski kombinat Velenje zgradil skupaj kar 321 družbenih najemnih stanovanj. S temi stanovanji

bodo rešili najbolj pereče stanovanjske probleme članov delovne skupnosti, posebej še tistih zaposlenih, ki so živeli ločeno od družin.

V tem letu pa začena Rudarsko-elektroenergetski kombinat Velenje z gradnjo najmanj 300 novih družbenih najemnih stanovanj; gradili jih bodo v stanovanjskih blokih v novi stanovanjski soseski Šalek - Gorica.

Ker morajo zaradi velikih potreb po energetskih virih povečevati proizvodnjo lignita, bo treba do leta 1980 zgraditi najmanj še 900 novih družbenih najemnih stanovanj, in sicer za potrebe Rudnika lignita Velenje, in delavcev iz tistih temeljnih organizacij združenega dela Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje, ki zagotavljajo nemoteno delo in proizvodnjo v premogovniku. Pri uresničevanju te naloge pa pričakujejo na Rudarsko elektroenergetskem kombinatu Velenje pomoč širše družbene skupnosti, in na način, da bi v okviru investicijskih sredstev za modernizacijo in povečanje proizvodnje Rudnika lignita Velenje zagotovili potreben denar tudi za pospešeno gradnjo družbenih najemnih stanovanj za delavce. Vedeti je namreč treba, da bodo morali kljub pospešenemu uvajanju mehanizacije na delo v jamo še zmeraj tudi rudarji. In eden od poglobitvenih pogojev za pridobitev delavcev za delo v jami je - zagotovljeno družinsko stanovanje.

Predsedstvo sindikata rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje je podobno kot vsa leta doslej tudi ob koncu leta 1974 povabilo v delavski klub vse tiste rudarje, ki bolujejo že več kot dva meseca, in jih obdarilo. Vse tovariše, ki so na okrevanju po različnih bolnišnicah pa so predstavniki delovne organizacije 30. decembra obiskali ter jim ob tej priložnosti zaželeli srečno novo leto, še posebej pa čimprejšnje okrevanje.

Marta Jelen se je v imenu vseh zahvalila za darila.

● VELENJSKI RUDARJI SO ZNOVA DOKAZALI, DA NISO POZABILI NA OTROKE IN ŽENE PONESREČENIH STANOVSKIH TOVARIŠEV:

Rudarski dedek Mraz

Rudarji iz Šaleške doline zgledno negujejo solidarnost. Pri tem namenjajo še posebno pozornost skrbi za otroke smrtno ponesrečenih stanovskih tovarišev. Ne samo, da zgledno skrbijo za šolanje in poklicno usposabljanje otrok ponesrečenih rudarjev, pač pa jim pomagajo tudi sicer, kolikor je v njihovi moči. Vsako leto, zadnje dni v decembru, pa jih povabijo na novoletno srečanje.

Konferenca osnovnih organizacij sindikata Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje je tudi zadnje dni preteklega leta pripravila novoletni sprejem za otroke in žene ponesrečenih rudarjev. Tako so velenjski rudarji znova dokazali, da niso pozabili na svoje veliko poslanstvo - pomagati skozi življenje otrokom, katerih očetje so plačali davek težkega rudarskega dela globoko pod zemljo.

V prostorih velenjske delavske univerze je zbrane pozdravil Vinko Gostenčnik. Med drugim je dejal:

„Želeli bi, da v tem kratkem času, ki ga bomo danes skupaj preživeli, pozabimo na vse tisto, kar smo bridkega in bolečega preživeli v preteklosti. Spominimo pa se in si ohranimo vse tiste lepe, prijetne trenutke našega življenja, ki nas bodrijo, hrabrijo, zaradi katerih je vredno živeti. Novo leto je čas, ko bolj kot kdajkoli pogledamo svojo preteklost nazaj. Skušamo ponovno preživeti v spominih vse tisto, kar smo v preteklosti doživeli. Novo leto je torej čas, ko skušamo najti odgovor na tisočera vprašanja iz preteklosti.

Novo leto ni le praznik vseh. Novo leto je praznik vsakega posameznika. Je dan, ki se ga veselimo, je dan, ko skušamo izbrisati iz spomina vse bridke trenutke preteklosti, je dan novih vprašanj, novih želja, novih načrtov. Vsak si želi, da bi z novim letom zaživel novo življenje. Življenje brez bridkosti, življenje brez gorja in trpljenja. Da, želimo si prijetno življenje, prežeto z upanji in željami.

Novo leto je tudi vaš dan, dragi otroci. Je dan, poln prijetnih skrivnosti, poln veselih pričakovanj in poln radosti v tem burnem življenju. Še mnogo življenj je pred vami, dragi otroci. Zato so vaša upanja in pričakovanja še večja. Vsaka stvar bo za vas novo doživetje. Naloga nas starejših je, da v vas otrocih, naših najmlajših, ki ste up naše prihodnosti, gojimo in ohranjamo zavest in zaupanje v življenje, katerega vam skušamo narediti kar najlepšega. Naša naloga je tudi vzbujati in razvijati plemenitost, poštenost in iskrenost, ki je v vaših mladih srcih še tako neoskrunjeno skrita. Novoletna praznovanja pa so ena najlepših oblik izkazovanja vašega duhovnega bo-

● VELENJSKI RUDARJI SO BILI NADVSE USPEŠNI TUDI V LETU 1974:

Planske naloge izpolnjene

Zadnje dni starega leta 1974 so vodili velenjski rudarji boj s tonami. Zahvaljujoč se velikim prizadevanjem vseh so dosegli tisto, kar je le malokdaj pričakoval. Izpolnili so letni proizvodni načrt, pa-čeprav je ob koncu meseca aprila proizvodnja zaostajala za planom kar za 50.000 ton.

Ob koncu leta 1973 so, kot je znano, triadene vode zalile del jam. Zato so si na Rudniku lignita Velenje prizadevali na začetku lanskega leta, da bi čimprej zagotovili in usposobili dodatne zmogljivosti in tako zagotovili pogoje za načrtovani izkop lignita. Opravili so precej del in odprli več novih odkopov, tako da je sredi leta proizvodnja stekla povsem normalno. Ostal pa je izpad proizvodnje z začetka leta.

Ko so ob koncu leta velenjski rudarji spoznali, da bi s sodelovanjem vseh vendarle izpolnili planske naloge za leto 1974, so se dogovorili, da gredo v akcijo za izpolnitev letnega proizvodnega načrta. Od vodstva temeljne organizacije združenega dela in vseh služb so zahtevali, da jim delo organizirajo tako, da bodo lahko dosegli zastavljeni cilj - to je izkop 3.900.000 ton lignita. Znova je začela z delom „razglasna postaja“ in pred odhodom v jamo in po povratku z dela so rudarjem med glasbo sporočali rezultate njihovih proizvodnih prizadevanj, seznanjali pa so jih z novimi nalogami.

Mesec december, mesec prizadevanj vseh za izpolnitev letnega plana, bo tako ostal pomemben mejnik v razvoju velenjskega premogovnika, ki bo letos slavil 100-letnico obstoja. Dvakrat so velenjski rudarji izboljšali najvišji dnevni izkop lignita, in sicer najprej 11. decembra, ko so nakopali 16.200 ton lignita, nazadnje pa 28. decembra, ko so nakopali 16.300 ton lignita. V decembru so dosegli tudi najvišjo mesečno proizvodnjo lignita, in sicer 405.000 ton, rekordna pa je povprečna dnevna proizvodnja lignita v mesecu decembru, in sicer 15.100 ton. Rekord na pa je bil tudi lanski celoletni izkop lignita, in sicer 3.900.800 ton.

Velenjski rudarji so v letu 1974 nakopali 36.800 ton lignita več, kot so ga bili leto dni poprej, in sicer v 293 delavnikih. Leta 1973 pa so opravili kar 300 delavnikov. Na povečanje proizvodnje je vplivalo med drugim tudi povečano število mehaniziranih odkopov, na katerih pridobivajo lignit in na katerih so nakopali že 47 % vsega nakopanega premoga.

Ob tem velja zapisati še, da so rudarji v zadnjem mesecu preteklega leta popravili tudi odkopni in rudniški učinek. Poprečni decembrski odkopni učinek je znašal 20,62 tone na rudarja na delavnik in je najvišji v Jugoslaviji. Poprečni decembrski rudniški učinek 4,62 tone na zaposlenega na delavnik pa je med najvišjimi rudniškimi učinki v Evropi. V jami Zahod, kjer je največ mehaniziranih odkopov, pa so prejšnji mesec dosegli najvišji dnevni odkopni učinek: kar 31,6 tone na rudarja na delavnik.

gastva, vaših vrlin, veselja do življenja.

Želim in upam, da boste naš skromni prispevek k vašemu praznovanju sprejeli kot prispevek našega kolektiva, ki vam želi pomagati, da dosežete čimveč v svojem bodočem življenju. Želimo, da bi se vam izpolnile vse skrite želje, da bi življenje prineslo vse tisto, kar od njega pričakujete in želite. Želimo vam v šoli kar najlepših uspehov, želimo, da odrastete v ljudi, na katere bo poleg vaših mater ponosen ves svet!

Kot je že običaj so vse objavljene zate pogostili in obdarili. Pozabili niti niso na paketa slaščic, ki so se med novoletnimi prazniki še kako prilegle. Seveda pa niso pozabili tudi na bogato glavno darilo, ki so ga kupili potem, ko so se z mamicami dogovorili, da bi otroci resnično dobili tisto, kar najbolj potrebujejo. Rudarski dedek Mraz velenjskih rudarjev tudi tokrat ni razočaral otrok. Majdici Blažič je prinesel kolo - pony, Kotnikovima fantkoma smuči, Kumerjevim trem deklicam sani itd. Pred začetkom novega leta 1975 je prinesel v srca otrok in žena ponesrečenih rudarjev nove vedrine ter veselja do ustvarjanja.

Zato tudi ni slučaj, da se je dijakinja I. letnika ekonomske srednje šole, Marta Jelen, v

imenu vseh udeležencev novoletnega sprejema takole zahvalila:

„Dovolite mi, da se najlepše zahvalim kolektivu in sindikatu rudnika za vse skupaj, kar ste mi nudili od trenutka nesreče iz leta 1967 pa do danes. Bila sem stara 7 let, takrat sta zame skrbela oče in mamica. Toda nesreča nikdar ne počiva! Iztrgala mi je iz rok očka, mamici pa ljubega moža. Tako se nam je zgodilo vsem, ki smo danes tukaj.

Težko se je spomniti na tisti trenutek, ko se moraš posloviti od svojega najdražjega. Vem, da bi bilo lepo, če bi še danes lahko zaklicala - oče! A ga ni. Vedno se spomnim, kako rad me je imel. Večkrat ob večerih mi je pesmice pel.

Vsi skupaj pa smo lahko srečni, da se spomni na nas še kdo drug, to je Rudarsko-elektroenergetski kombinat Velenje. Vse, kar smo dobili, nam bo prišlo izredno prav. Zavedamo se, da je kolektiv rudnika izredno human, kar naj ostane še nadalje v vrstah rudarjev. Ponosna sem na Velenje kot mesto. Zavedam se, da je težko rudarski stan. Živim le za svojo mamo in našo lepo domovino. Hrepenim pa za tistim, kar najbolj pogrešam - to je oče!

Ob koncu pa vam vsem skupaj želim srečno, veselo in uspešno polno novo leto in najlepša hvala za darila in pogostitev nas in naših mamic“

RAZPIS

za scenarij proslave oz. skoka čez kožo, ki ga bomo uporabili 3. julija 1975 na dan rudarjev in 100. obletnici rudnika.

Posebna komisija bo izbrala 3 najboljše osnutke in jih nagradila:

1. nagrada	2.000,00 din
2. nagrada	1.200,00 din
3. nagrada	800,00 din

Razpis traja do 15. 2. 1975. Osnutke scenarija pošljite v kadrovsko službo REK Velenje.

Vse podrobne informacije glede scenarija dobite v kadrovski službi REK Velenje, soba št. 26.

NAŠ ROMAN

15

Cez nekaj trenutkov, ko je stala ob likalni mizi je zaslišala šumenje vode in gospodov glas, ki je brundal neko neznano pesem. Besed ali njihovega pomena ni razumela, a je vseeno napeto poslušala, ker je bila začudena nad njim, saj je bil tako zelo drugačen od vseh, kar jih je kdajkoli poznala.

Moja dobra sablja seka po čel: moja nepopustljivost nikoli ne odneha moja moč je moč desetih zato ker je moje srce čisto krhka trobenta poje na boj sulica se je zlomila in odletela proč konj in jezdec sta se opotekla:

● RONALD KIRKBRIDE

JUKI OKANO

opotekla, zavrtela in padla in ko se je bitka končala parfum in vrtnice so se vsule na zmagovalce v rahlem dežju iz damskih rok.

Petje je pojenjalo, ko je prenehala šumeti voda. Končala je z likanjem in zlezla v kimono, potem pa je zavznil telefon. Angležev glas je zaklical v spalnico: „Vprašaj, kdo je, prosim, Yuki?“

„Dvignila je slušalko: „Moshi-moshi?“

Nastal je molk, v katerem je lahko slišala globoko dihanje na drugi strani žice in rezko odkasljevanje.

„Mar slišim prav, je to damski glas?“

„Želite govoriti z angleškim gospodom?“

„Dovolite, da vprašam, s kom imam čast govoriti?“

„Yuki Okano.“

„Izredno lep glas imate, gospodična Okano.“

„Kdo pa ste prosim?“

„Harry Wentworth. Toda če je gospod zavzet, kot je videti, sem se pripravil pogovoriti z vami.“

„Yuki se je zahihitala. Angleški gospod je zaklical: „Kdo pa je?“

„Gospod Wentworth.“

„Ponos?“

„Excaliburjev čudežni meč! Mar nisi se slišala o kralju Arthurju in njegovih vitezhih okrogle mize?“

„Nikoli!“

„Kako je premagal vse osvajalce, ki so hoteli zavzeti našo deželo?“

„Res nisem.“

„Kako je premagal zmaja, rešil device, pobil tirane? Miza je bila okrogla, kajti kralj Arthur ni dajal prednosti nobenemu izmed svojih vitezov. Toda en stol je bil vedno prazen in sicer za moža, ki naj bi bil dovolj pameten in pogumen. In kdo ga je nazadnje zasedel? Gospod Galahad, seveda!“

„Yuki je z razprtimi očmi strmela vanj in počasi pričela razumevati.“

„Hi. Na Japonskem imamo nekaj podobnega. Mi jih imenujemo samuraje. Moj stari, stari, oče je bil samuraj. Je mar zato gospod Entworth rekel vam sir Galahad?“

Zasmejal se je. „Kaj ne moreš izgovoriti W?“

„Japonci zelo težko.“

„Harry se je samo šalil. Saj nisem lord – vem ne za to. V glavnem smo vsi ena sama srečna družina.“

„Kaj pa to pomeni?“ je vprašala in pokazala na izvezene črke pod grbom.

„Nāše geslo.“

Črkovala je vsako črko posebej: „H-e-r-t-e-B-e-e-P-u-r-e. Kaj pomeni?“

„Srce je čisto.“

„Oh, isto ima moj oče!“

Stekla je k mizi, odprla furoški in potegnila ven srebrne ploščke z zarezo v sredini, kamor se je nekoč zarinilo rezilo katane in se zabodlo v telo. Pa vendar sta se na srebru na vsaki strani še vedno dobro razpoznavali dve divji gosi in pod njima je pisalo: Čugi.

Galahad ji je presunjen vzel diske iz rok.

„Je to od tvojega pra-pra starega očeta?“

„Vdanost. Prav isto.“

Boril bi se s Clayem

Tudi lani je kot že nekaj let prej Mate Parlov, 26-letni boksar poltežke kategorije iz Pulja, postal naš najboljši športnik. Leto dni po uspehu v glavnem mestu Španije je Parlov triumfiral na olimpijskih igrah v Muenchenu, zabeležen na evropskem prvenstvu v Beogradu, 1974. leta pa si je pridobil naslov svetovnega prvaka v glavnem mestu Kube. V trenutku, ko smo pričakovali nove uspehe našega izrednega športnika in človeka, je prišla iz Pulja neverjetna novica.

Nesporazumi s trenerjem Bursičem in dvema članoma uprave, Belušičem in Soldom, so nam že nekaj časa znani, toda kaj takšnega ni nihče pričakoval.

– Moj uspeh na svetovnem prvenstvu je slavila vsa Jugoslavija, toda ti ljudje so ga, blago rečeno – ignorirali. Spori se nadaljujejo in prišlo je tako daleč, da bodo morali zapustiti klub ali pa bom moral odditi jaz, nam je dejal Parlov.

– Od vrnitve iz Havane je minilo že več kot tri mesece, toda še vedno ne trenirate, smo ga vprašali.

– Spor bomo rešili v mesecu januarju in potem bom začel delati prav tako kot pred odhodom na svetovno prvenstvo.

– Vam bo tako dolg odmor morda škodil?

– Tudi prej sem po večjih tekmovanjih nekaj časa počival, pa je bilo vse v najlepšem redu.

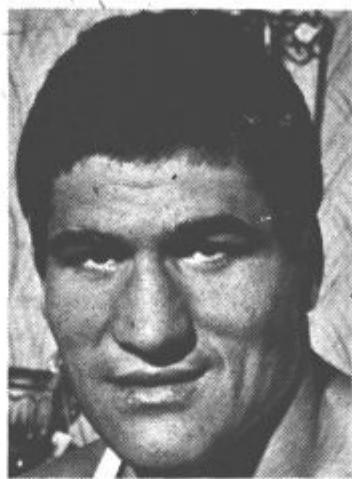
– Kje boste trenirali, če boste morali zapustiti klub?

– Delal bom v Beogradu s

trenerjem reprezentance Brunom Hrastinskim. Boril pa se bom samo na revijah v domovini in na pomembnejših tekmovanjih v tujini.

– Mislite, da bo takšno delo lahko zagotovilo uspehe na tekmah, ki vas čakajo?

– Na to niti ne mislim. Kadarkem sem v dobri formi, bi se boril tudi s Clayem?

Mate Parlov

– Se šaljite?

– Ne, mislim zelo resno, vendar bi morala tekma trajati samo pet rund.

– Hočete reči, da niste gledali dvoboja Clay-Foreman?

– Gledal sem tisto boksarsko revščino.

– Mislite, da je bilo vse le zrežirano?

– Seveda. Foreman je najboljši boksar na svetu. Zelo dobra prijateljca sva. Poznava se že od olimpijskih iger v Mehiki.

humor

– Razloži mi, kaj pomeni tole... Soseda je vrгла na naš balkon tale gumb; ali se ti ne zdi sumljivo, da je enak tistim, ki jih imaš na hlačah? ...

Križanka

VODORAVNO: 1. mesto v severni Italiji ob reki Pad, kjer so doma izdelovalci violin, 8. kruh iz ajdove moke, 9. nestrokovnjak, 10. avtomobilska oznaka za Benetke, 11. francoski utopistični socialist („Potovanje na Ikarijo“), 13. znamka Tomosovega vozila, 15. mednarodni jezik, ki se ni uveljavil, 16. vrsta živalske maščobe, 17. sanje, 18. francoska denarna enota, 20. znak za kemično prvino radij, 21. reka v Angliji, skozi Stratford, rojstni kraj Shakespeara, 24. pesem z otožno vsebino, žalostinko, 26. kar se ob vezno daje v denarju ali naturalijah.

NAVPIČNO: 1. kratica za kalorijo, 2. železov oksid, 3. knjižna izdaja, 4. važno živilo iz žitaric, 5. Oleg Vidov, 6. nevedoma, 7. topilo za lake in maščobe, brezbarvna gorljiva tekočina, 12. vrsta peciva iz jajc, sladkorja, moke, 13. ime iz-

najditelja dinamita, Nobela, npravnost, 19. tibetansko burmansko plemena v gorovju med Asamom Burmo, 22. del voza, 23. umrlega pri starih Slovanih, vzklík.

1	2	3	4	5	6	7
8						
9					10	
13	14			15		
16					17	
18						
20				21	22	23
24				25		
26						

● GVAPO – ŠALJIVA ZGODBA Z DIVJEGA ZAHODA – I. ANTIĆ

NACE MESOLIN...! TO JE NJEGOVO MASLO! DA BI GA LE ZADEL...

STRELJAL BO!

ZZZZZIP!!

SKOČIL BOM V REKO!

FELJTON

14

Bitka, ki je pretresla svet

Začela se je 31. maja 1916 ob 14.28...

Zato je moral Angleže zamotiti z nečem. Odločil se je za nekaj, kar je še dolgo po bitki bilo predmet ogorčenih razprav.

Ukazal je svoji eskadri težkih križark naj naskoči bojne ladje angleške Velike flote. Zavestno in premišljeno je žrtvoval križarke, da bi rešil glavnino.

„Bojne križarke na sovražnika! Napad! Naprej!“

To je bil signal, ki je sprožil napad, o katerem so še dolgo govorili kot o samomorilskem napadu križark.

Poveljniki štirih preostalih bojnih križark so hladnokrvno potrdili sprejem signala in obrnili ladje proti sovražniku. Bilo je nekako tako, kot če bi desetletni deček naskočil odraslega moža.

Bojne križarke so se pognale proti angleškim velikankam skozi ognjeno točo jekla, ki jih je v hipu prekrila. Skupaj s križarkami so se proti sovražniku zapodili tudi nemški rušilci in torpedni čolni.

Admiral Scheer je postal v boj vse razpoložljive sile, da bi nekako zmedel sovražnika ter medtem kar se da neopazno izvedel umik svoje glavnine.

To je bil odločilni trenutek bitke. Če križarkam, rušilcem in torpednim čolnom ne bo uspelo zadržati angleških ladij vsaj toliko časa, da se bodo lahko nemške obrnile in umaknile, bo Visokomorsko ladjevje prenehalo obstajati!

IZGUBLJENA PRILOŽNOST

To je bila izjemna in enkratna priložnost za admiralu Jellicoa. To je bil trenutek, ki bi ga lahko povzdignil v nesmrtnost, ovekovečil za vedno.

Nemške ladje so se umikale v neredu, obrnile so mu hrbet in med njimi ter njegovim topovom ni bilo skoraj ničesar. Med napadalci in umikajočimi se Nemci je bilo samo nekaj rušilcev, torpednih čolnov in poškodovanih križark.

Če bi sedaj Angleži odločno in pravočasno udarili, bi bilo konec Scheera in njegovega ladjevja!

Toda stari angleški admiral ni izbral priložnosti. Namesto, da bi se odločno pognal proti umikajočim se Nemcem, se je ustrašil peščice rušilcev in torpednih čolnov. Misli je, da so torpedi, ki so jih izpuščali nemški čolni in rušilci, veliko strašnejše orožje kot so bili v resnici.

Zbal se je nenadnih in silovitih eksplozij, ki so ga kot mora preganjale – bal se je, da ne bi izgubil svojih ladij zaradi torpednih napadov. In tako je ukazal odmik za 22,5 stopinj in kasneje še enkrat za toliko: njegove ladje so ubrale povsem drug kurs od tistega, ki bi ga morale. Namesto, da bi se pognale za sovražnikovo glavnino, ki se je umikala, so se umaknili sami pred naletom torpedov.

In čeprav so angleški topničarji topopili nekaj rušilcev in torpednih čolnov je bila to zelo skromna bera v primerjavi s tisto, ki bi jo bil Jellicoa deležen, če bi bil odločen.

Kajti tačas, ko so se angleške bojne ladje umikale nemškim torpedom (izstreljenih je bilo 28 torpedov, med katerimi ni niti eden zadel), se je nemška glavnina neopazno umaknila.

NOČNI SPOPADI

Se vedno pa je bilo za Angleže nekaj možnosti, da znova najdejo svoje nasprotnike, jih prisilijo k odločilnemu boju in temeljito porazijo.

Velika flota je bila med nemškim ladjevjem in njihovimi bazami. Če se bodo hoteli Nemci umakniti v varno zavetje svojih pristanišč, se bodo morali prebiti skozi zaporo angleških ladij.

Ali jim bo to uspelo?

Natanko to so se spraševali na ladjah na obeh straneh. Eni in drugi so vedeli, da bo noč, ki je prihajala, odločilna. Za Nemce je lahko pomenila rešitev, lahko pa tudi poraz.

Na vseh ladjah, ki so sodelovale v bitki, so začeli čistiti ruševine in odnašati ranjence v bolniške prostore. Skušali so pogasiti številne ognje, ki so divjali in popraviti vsaj tiste poškodovane dele ladij, orožja in opreme, ki so bili najvažnejši za bojno sposobnost ladjevja.

Kam bodo odpuli Nemci? Scheer je imel več možnosti. Lahko bi usmerili svoje ladje naravnost proti domu, lahko pa bi si izbral ovinkasti kurs, ki bi ga pripeljal okoli angleškega brodovja domov.

Odločil se je za prvo možnost. Ukazal je, naj njegove ladje zapeljejo domov po najkrajši možni poti. Njegove ladje, mnoge med njimi hudo poškodovane, so zaplule za največje možno hitrostjo proti domu. Spotoma so nemške ladje srečale več posameznih skupin angleških. Prišlo je do silovitih, čeprav kratkih, spopadov, med katerimi so Angleži in Nemci utrpeli precejšnje izgube. To velja predvsem za lažje enotrušilce, križarke in torpedne čolne.

Velenje — tudi središče modnega načrtovanja za mlade

Ena od delovnih skupnosti v občini Velenje, ki dosega v zadnjih letih hiter in nezadržan razvoj, je tudi 150-članski delovni kolektiv „Modnega salona“. Ob tem velja poudariti, da prebivalci Šaleške doline, zlasti še Velenjčani, šele v zadnjem času v vsej popolnosti spoznavajo „Modni salon“ kot proizvajalca modne konfekcije, posebej za mlade.

Po dograditvi novih prostorov ob Koroški cesti v Velenju bo zagotovo postalo leto 1974 pomembno obdobje v razvoju „Modnega salona“. Začeli so bolj sistematično preučevati tudi domače tržišče, Velenjčani so pred tem uspešno nastopali tudi na tujih tržiščih, in kjer so se pojavili, so bili dobro sprejeti. Tako vsem ugodim kupcem niti niso mogli ugoditi. Največ izdelkov modne konfekcije pa so prodali v Beograd, Ljubljano, Zagreb, Reko, Dubrovnik in še v nekatera druga jugoslovanska mesta.

Lani je delovna skupnost „Modnega salona“ prvokrat dosegla tudi 20 milijonov dinarjev celotnega dohodka (2 milijardi starih dinarjev). Letos naj bi celotni dohodek povečali za najmanj četrtino. Z izvozom pa bodo iztržili najmanj pol milijona zahodnonemških mark, in to z uslugami, če pa bodo uspeli s klasičnim izvozom, pa se bo vrednost izvoza najmanj podvojila. Računajo namreč, da bi iz tkanin, uvoženih iz Indije, izdelovali ženske bluze tudi za zahodnonemško tržišče. Se pravi, da načrtujejo tudi povečanje izvoza, in to predvsem z izdelki za mlade. Tako na domačem kot tujih tržiščih se bo odštel velenjski „Modni salon“ pojavjal z enotno kolekcijo izdelkov.

Ob koncu preteklega leta je „Modni salon“ poslal na naše tržišče prve pošiljke bluz, ki so jih bili izdelali iz blaga, uvo-

ženega iz Indije. Pri kupcih je bil ta novi izdelek sprejet nad pričakovanji, saj so bile pošiljke v vseh trgovinah, kamor so jih poslali, razprodane prvi oziroma drugi dan.

Ze v prihodnjih dneh pa prispejo v Velenje glavne pošiljke tkanin iz Indije. Tako se bodo prve bluze in moške srajce, izdelane iz teh indijskih tkanin, pojavile v trgovinah že v začetku februarja.

„Modni salon“ bo letos ob „tovarnici“ ob Koroški cesti postavil še eno halo za krojenje in pripravo dela, površine okrog 1000 kv. m. Pomembno pa je tudi, da načrtujejo odprtje 30 novih delovnih mest. Zaposliti želijo predvsem mlajše delavke, ki jih bodo priučili za delo. Kvalificirane delavce pa sprejemajo vseskozi, čeprav imajo zdaj, ko še niso zgradili nove hale za krojenje in pripravo

dela, kar precej težav zaradi pomanjkanja prostorov.

Ob obisku v „Modnem salonu“ z veseljem povedo, da so lani oblekli državno košarkarsko reprezentanco, ko je nastopala na svetovnem prvenstvu, izdelali pa so tudi delovne obleke za mladince in mladinke na delovni akciji „Kozjansko 74“. Vsi so modele Velenjčanov pohvalili.

Letos načrtujejo, da bodo spet izdelali oblačila za jugoslovansko košarkarsko reprezentanco, ko bo odpotovala na evropsko prvenstvo. Dogovorili so se tudi, da bodo opremili z oblekami tudi udeležence vseh mladinskih delovnih akcij v naši republici.

Vodja „Modnega salona“ Marjan Gaberšek, pa je še posebej opozoril, da so dosegli v zadnjem času Velenjčani pomembne uspehe tudi pri krepitvi poslovno tehničnega sodelovanja z inštitutom italijanske mode „TEHNICO MODA“ iz Firenc. Skupaj načrtujejo nove kolekcije, sodelujejo pa tudi pri izbiri osnovnih tkanin. Doseženi uspehi so osnova za načrte, da bi v perspektivi v okviru velenjskega „Modnega salona“ ustanovili podružnico inštituta italijanske mode „TEHNICO MODA“.

Tako naj bi postalo Velenje središče modnega načrtovanja za mlade. „S tem pa ne mislimo na načrtovanje mode, ki bo draga, ampak na stil oblačila, ki bo dostopen žepu vsakega mladega,“ dodaja Marjan Gaberšek. „TEHNICO MODA“ iz Firenc že zdaj sodeluje z najbolj znanimi proizvajalci konfekcije v Franciji in Italiji, in to nadvse uspešno!

● Celjski oblikovalci razstavljajo

V pivnici v Rogaški Slatini je do 16. januarja odprta razstava članov društva oblikovalcev iz Celja. Svoje stvaritve razstavljajo 19 oblikovalcev, med njimi tudi stalna sodelavka Našega časa, modna kreatorka Staša Gorenšek. Razstavo sta omogočila delavska univerza in kulturna skupnost iz Šmarja pri Jelšah.

● GASILCI V ŠMARTNEM OB PAKI

Pričakujejo pomoč krajanov in delovnih organizacij

Ze v prejšnji številki smo objavili, da je gasilec iz Šmartnega ob Paki uspelo spraviti pod streho do konca leta nov gasilski dom. Starega bodo namreč zaradi nefunkcionalnosti podrli, pa tudi sicer bi ga izgubili, saj bo na tem prostoru zraslo novo središče Šmartnega.

Predračunska vrednost novega gasilskega doma znaša, kot sta povedala predsednik gasilskega društva Ivan Rakun in predsednik gradbenega odbora Avgust Podgoršek, okrog milijon dinarjev. Ta vsota pa je zaradi nenehnih podražitev sedaj že prav gotovo višja. Dosedanja gradnja doma jih je veljala že 530 tisoč dinarjev.

Lastnih sredstev so imeli 150 tisoč dinarjev, 230 tisoč dinarjev so dobili kredita pri

Ljubljanski banki podružnica Velenje, za 150 tisoč dinarjev pa so napravili udarniških ur. V tej vsoti so upoštevani tudi prispevki krajanov v materialu.

Največja želja gasilcev iz Šmartnega ob Paki je, da bi gradnjo doma končali v letu 1975. Za to pa bodo, kot predvidevajo, potrebovali najmanj še enkrat toliko denarja kot doslej.

„Upamo,“ sta dejala Ivan Rakun in Avgust Podgoršek,

„da občani, ki so že velikokrat pomagali, tudi tokrat ne bodo odrekli pomoči.“ Gasilci pa tudi pričakujejo, da bodo nekaj denarja za njihov dom prispevale tudi delovne organizacije v občini. „Vse tiste, ki nam bodo na kakršenkoli način pomagali, da bomo v Šmartnem ob Paki dobili nov gasilski dom, bomo zapisali v zlato knjigo,“ sta ob koncu našega pogovora še dejala Ivan Rakun in Avgust Podgoršek.

Tega, da so gasilci pripravljene nesebično pomagati ob vsakem požaru, poplavih ali drugih naravnih katastrofah, pa prav gotovo ni potrebno posebej poudarjati.

● TEMELJNI KAMEN ZA NOVO TOVARNO GORENJE - VARSTROJ V LENDAVI:

DELO ZA 400 PAROV ROK

Zadnje dni decembra je slavil 10-letnico obstoja organizacije združenega dela delovni kolektiv lendavske tovarne Gorenje-Varstroj. Ob proslavi jubileja so položili temeljni kamen za novo tovarno varilnih aparatov, v kateri bodo zaposlili 400 delavcev.

Z novimi prostori tovarne varilnih aparatov, površine okrog 5500 kv. m., bodo znatno izboljšali delovne pogoje zaposlenih, seveda pa bo nova tovarna pomembno vplivala ne samo na nadaljnji razvoj organizacije združenega dela Gorenje-Varstroj, pač pa tudi celotne občine.

Muzejsko zbirko bodo razširili

Velenjski grad privlači iz leta v leto vse več obiskovalcev. Medtem ko si je leta 1973 ogledalo muzejsko zbirko nekaj manj kot deset tisoč obiskovalcev, pa jih je lani bilo že nekaj več kot enajst tisoč. V knjigo obiskov so namreč lani vpisali 11.170 obiskovalcev.

V lanskem letu so na gradu precej obogatili muzejsko zbirko. Na novo so pridobili 73 muzealij in inventarizirali 850 fotografij. Za razstavno dejavnost so usposobili bivšo grajsko kapelo, odkopali in obnovili pa so tudi doslej neznani grajski kompleks. Poleg tega so konzervirali 100 mask Foitove zbirke.

V letošnjem letu bodo lahko obiskovalci velenjskega gradu ogledali razstavo etnografskih predmetov, zbranih na območju Šaleške doline, ter razstavo sakralne plastike.

V tem letu nameravajo na velenjske gradu skupaj z muzejem NOB iz Celja razširiti oddelek NOB ter ga dopolniti še s prikazom razvoja predvojnega delavskega gibanja na območju velenjske občine. Ta oddelek pa bodo obogatili tudi s prikazom povojne graditve Velenja.

Ze v lanskem letu so v okviru zbirke vodnikov „Kulturni in naravni spomeniki Slovenije“ izdali vodnik „Velenjski grad“, letos pa pripravljajo za obiskovalce še vodnik, v katerem bo opisana Foitova zbirka umetnosti.

Kot zanimivost, ki jo pripravljajo na velenjskem gradu, naj omenimo še to, da pripravljajo vodstvo muzeja na gradu tri občasne potujoče razstave, s katerimi bodo gostovali na vseh velenjskih solah pa tudi drugod.

PRIZNANJA VELENJSKIM GODBENIKOM

Ob 55-letnici obstoja je v petek, 28. decembra, rudarska godba Velenje pripravila novoletni koncert za člane delovne skupnosti rudarsko-elektroenergetskega kombinata. Med koncertom je dirigent Ivan Marin podelil godbenikom priznanja za dolgoletno članstvo pri godbi.

Zlate Gallusove značke so prejeli godbeniki Vinko Čulk, Franc Goljuf, Jože Kričej, Albin Plamberger, Janez Pukl in Jože Zdovc. Vsi navedeni godbeniki igrajo že več kot 20 let.

Za 15-letno članstvo pri godbi so dobili srebrne značke Stanko Brunšek, Leopold Krev-

selj, Alojz Kričej, Franc Kričej, Ludvik Kričej, Jakob Holešek, Feliks Lipar, Andrej Oven, Janez Polanc, Rudi Pok, Alojz Petrej, Jože Repnik, Marjan Stropnik, Avgust Sušec, Franc Vrzelač in Franc Živic. Godbeniki Jože Goršek, Vlado Kovaričič, Ivan Miklavžina, Marjan Se-

šelj, Jože Šimek, Franc Turnšek, Mirko Vazner in Feliks Zajc pa so člani godbe že deset let, za kar so prejeli bronaste Gallusove značke.

Posebni priznanji pa so godbeniki podelili najstarejšemu članu godbe Francu Korenu in nekdanjemu dirigentu velenjske rudarske godbe Ivanu Marinu starejšemu, ki je tudi vzgojil sedanjost generacijo velenjskih godbenikov. Žal se Ivan Marin zaradi bolezni te slovesnosti ni mogel udeležiti.

Ivan Marin izroča priznanje z zlato značko Jožetu Zdovcu

● DEDEK MRAZ MED SOLARJI V ZAVODNJAH:

Kolektivno darilo — televizijski sprejemnik

Predzadnji dan starega, 1974. leta je tudi učence podružnične osnovne šole Zavodnje obiskal dedek Mraz. Solarji so se, v velikem pričakovanju, zbrali v šolskem razredu in nestrpnost pričakovali prihod dedka Mraza.

Po kraješem kulturnem programu, ki so ga pripravili solarji, je napočil veliki trenutek. Dedek Mraz je prinesel učencem kolektivno darilo črno-beli televizijski sprejemnik „Gorenje“, ki ga je kupil Prireditveni odbor „V Zavodnjah se dobimo“ iz sredstev, ki jih je zbral z organizacijo prireditve v preteklem letu. Vsakemu učencu pa je dedek Mraz podaril še paket sladkarij. Darilca pa je priložila tudi velenjska podružnica Ljubljanske banke.

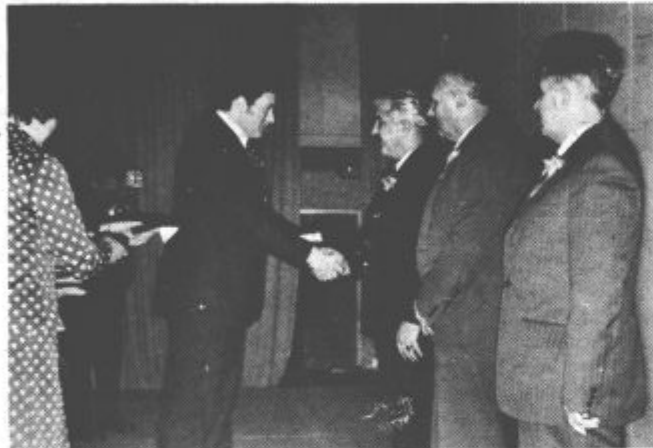
● VELIKO SLAVJE DELOVNE SKUPNOSTI TOVARNE MERIL SLOVENJ GRADEC:

70-letnica tovarne — novo obdobje razvoja

Tovarna meril Slovenj Gradec, ki se je pred poltretjim letom vključila v sestavljeno organizacijo združenega dela „Slovenijales Ljubljana“, Proizvodnja — trgovina, je lani slavila 70-letnico obstoja. Osrednja slovesnost ob tem visokem

Francšek Krpač, diplomirani inženir, direktor Tovarne meril Slovenj Gradec, je na svečanem zboru delovne skupnosti ob 70-letnici tovarne spregovoril tako o dosežanem razvoju in o načrtih delovne skupnosti.

Predsednik delavskega sveta Jože Zorman je najstarejšim članom delovne skupnosti Tovarne meril Slovenj Gradec izročil ob 70-letnici organizacije združenega dela spominska darila.

jubileju je bila 28. decembra, ko se je zbrala v prostorih Umetnostnega paviljona v Slovenj Gradcu na slavnostnem zboru delovna skupnost tovarne. Med številnimi gosti, ki so se udeležili osrednje slovesnosti ob 70-letnici Tovarne meril Slovenj Gradec, so bili tudi Milan Kučan, sekretar Republiške konference Socialistične zveze delovnih ljudi Slovenije, predsednik poslovnega odbora sestavljene organizacije združenega dela „Slovenijales Ljubljana“, diplomirani inženir Franc Razdevšek, predstavniki drugih organizacij združenega dela „Slovenijales“ ter predstavniki gospodarskega in družbenega življenja Mislinjske doline.

Slavje sta začela godba na pihala in moški pevski zbor Tovarne meril, zatem pa je o razvoju tovarne in načrtih spregovoril direktor, diplomirani inženir Franc Krpač. Med govorniki je bil tudi predsednik poslovnega odbora „Slovenijales“ Ljubljana, Franc Razdevšek, ki je prinesel Slovenjgraščanom pozdrave 15.000 zaposlenih te sestavljene organizacije združenega dela.

Na slovesnosti, ki jo je popestril s krajšim koncertnim sporedom tudi Koroški akademski oktet iz Ljubljane, je predsednik delavskega sveta Jože Zorman podelil priznanja in darila 107 članom delovne skupnosti Tovarne meril Slovenj Gradec, ki delajo v tovarni 20 in več let. Za priznanja se je zahvalil najstarejši delavec v tovarni, Pavle Sušec.

Poročali smo že, da so zadnje dni decembra v Slovenj Gradcu s priložnostno slovesnostjo predali svojemu namenu nove prostore Občinskega sodišča Slovenj Gradec. Slavja so se udeležili številni visoki gostje, med katerimi so bili tudi Ludvik Golob, član Izvršnega komiteja Predsedstva Centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, Jože Pavličič, predsednik Vrhovnega sodišča Slovenije, delegata slovenskih pravnikov iz avstrijske Koroške, dr. Franc Zwitter in dr. Pavle Apovnik in drugi. Na sliki: gostje, ki so prišli v Slovenj Gradec na priložnostno slovesnost ob odprtju novih prostorov občinskega sodišča.

● RAZŠIRJENA SEJA MEDOBČINSKEGA SVETA ZVEZE KOMUNISTOV ZA KOROŠKO:

Izhodišča za razvoj do leta 1980

Na zadnji razširjeni seji Medobčinskega sveta Zveze komunistov za Koroško, ki

● SLAVJE OB 30-LETNICI CARINSKE SLUŽBE TUDI NA KOROŠKEM:

Uspešno opravljene odgovorne dolžnosti

30-letnico ustanovitve carinske službe so zadnje nedeljo v lanskem letu, 29. decembra, s priložnostno slovesnostjo, ki je bila v restavraciji „Nama“ v Slovenj Gradcu, proslavili tudi delavci Carinarnice Dravograd. Na slavje so prišli tudi predstavniki občinskih skupščin, družbenopolitičnih organizacij ter organizacij združenega dela iz vseh koroških občin.

Drago Ognjanovič, namestnik upravnika Carinarnice Dravograd, je v priložnostnem govoru orisal zgodovino in razvoj carinske službe pri nas.

Podrobneje je spregovoril o razvoju Carinarnice Dravograd, ki je bila ustanovljena 1945. leta in na področju katere sta 2 mednarodna cestna prehoda, 1 mednarodni železniški prehod, 1 meddržavni prehod ter 7 malobimernih prehodov. Uspehi prizadevanja za modernizacijo carinske službe ter za izboljšanje pogojev dela so vidni tudi na Koroškem. V zadnjem razdobju je bil zgrajen nov objekt na mednarodnem cestnem prehodu Holmec, urejeni so prostori Carinarnice Dravograd in njene izpostave Prevalje ter objekti na malobimernih prehodih Libelčice pri Dravogradu, Reht nad Mežico ter Bistriški jarek in Pernice v občini Radlje ob Dravi. V izgradnji pa je nov objekt na meddržavnem prehodu Radej.

Ob tem, ko je Drago Ognjanovič govoril o tem, da so delavci Carinarnice Dravograd vseskozi doslej uspešno opravljali odgovorne naloge, je opozoril na potrebo še tesnejšega sodelovanja carinske službe z gospodarstvom.

V imenu koroških občinskih skupščin in družbenopolitičnih organizacij je delavcem Carinarnice Dravograd čestital predsednik Skupščine občine Dravograd Branko Kobale. Na slovesnosti so 4 carinikom izročili odlikovanja predsednika Tita, 18 pa jih je prejel priznanja in nagrade za 10 oziroma 20-letno delo v carinski službi.

je bila 26. decembra v Dravogradu, so obravnavali predlog izhodišč družbeno-ekonomskega razvoja koroške regije za razdobje 1976—1980. V razpravi so zlasti še poudarili, da je treba čimprej določiti nosilce nadaljnjega gospodarskega, družbenega in kulturnega razvoja ter izoblikovati izhodišča za povezovanje znotraj regije in na širšem območju.

Znova je bilo naglašeno, da je uveljavljanje izhodišč prihodnjega družbeno-ekonomskega razvoja koroške regije, ki mora biti usklajen z razvojem Slovenije in Jugoslavije, odvisno od zadostnega števila kadrov. Zato bodo morali v prihodnje nameniti posebno pozornost razvoju usmerjenega izobraževanja v vseh oblikah.

Na seji Medobčinskega

sveta Zveze komunistov za Koroško so znova opozorili na slabo prometno povezanost regije z drugimi območji, razpravljavci pa so še posebej poudarili nujnost, da je treba delovne ljudi znotraj združenega dela podrobno obvestiti o predlogu izhodišč družbeno-ekonomskega razvoja koroške regije, o čemer bo tekla javna razprava skozi vse leto 1975, v tem času pa bodo skušali iuhodišča kar najbolj konkretizirati in izpopolniti.

Na zadnji razširjeni seji Medobčinskega sveta Zveze komunistov za Koroško so poudarili nujnost čimprejnjega podružbljenja planiranja, dogovorili pa so se, da bodo na prihodnjih sejah spregovorili o stanju in razvoju zdravstvene službe v regiji ter ocenili procese sodelovanja in povezovanja.

PO KOROŠKI

● Rekordni izvozni dosežki ravenskih železarjev

Delovna skupnost Železarne Ravne na Koroškem povečuje izvoz iz leta v leto. Za lansko leto so načrtovali, da bodo prodali na tuje 28.000 ton izdelkov v skupni vrednosti 10,342.000 dolarjev. Dosežki pa so precej presegli planska predvidevanja. Tako so na tuje prodali 29.300 ton izdelkov, z izvozom pa so iztržili kar 12,580.000 dolarjev, ali za blizu 2,240.000 dolarjev več, kot so predvidevali.

Še pomembnejše kot preseganje izvoznih nalog pa je spreminjena struktura izvoza. Ravenski železarji prodajajo na tuje vse manj polizdelkov, pač pa povečujejo izvoz končno obdelanih proizvodov, strojev in delov. Izvoz pa želijo povečevati tudi v prihodnje, seveda s še večjo prodajo strojev in delov.

● Novi prostori za praktični pouk

V industrijski coni v Otiškem vrhu pri Dravogradu je Industrijsko gradbeno montažno podjetje „Monter“ Dravograd zgradilo nove prostore za praktični pouk mladih. Zraven novih prostorov za praktično usposabljanje bodo pridobili še delavnico za pripravljanje polizdelkov za potrebe kleparjev in izolatorjev. Brez opreme je veljal nov objekt, ki so ga zgradili zraven obrata jeklenih konstrukcij „Monterja“, veljal okrog 2,5 milijona dinarjev.

V Dravogradu so prepričani, da bodo spriči izboljšanih pogojev za praktično usposabljanje pridobili v prihodnje več mladih za delo v tej organizaciji združenega dela, v prihodnje pa bodo še bolj kot doslej vključevali mlade ob učenju v proizvodno delo in samoupravno življenje.

● Dedek Mraz za 5.600 mladih iz Mežiške doline

Občinski svet Zveze sindikatov Ravne na Koroškem je ob koncu lanskega leta znova poskrbel za radost in veselje najmlajših iz Mežiške doline. Društvo prijateljev mladine je na pobudo ravenskih sindikatov poskrbelo za predstave mladinske igre „Kekec“ za malčke vzgojno varstvenih ustanov ter za učence osnovnih šol in za njihovo obdaritev. Predstave mladinske igre „Kekec“ so bile v Mežici, na Ravnah, v Prevaljah, Kotljah in Črni na Koroškem. Dedek Mraz pa je ob tej priložnosti razdelil otrokom tudi darilne zavitke.

PLASTIČNA DRENAŽNA CEV MIDREN

za melioracijo (izsušitev in nemanjanje) zemljišč ter drenažo dvorišč, cest, hiš in športnih objektov.

GLAVNE LASTNOSTI: puzeni, gibljivi, nabrani drenazni cevi so izdelane iz specialnega materiala z garancirano 50 letno življenjsko dobo, stavilo lučnjo na dolžinski meter je točno določeno in privzeto po standardih, cevi so uporabne in se prilagajajo terenu, izdelak je izredno lep, v nastopno dolgem času; preprosto polaganje — ročno ali strojno ter v končni levedbi kakorkoli; preprosto polaganje — ročno ali strojno ter v prepručljivo na razvoj biološke fane, tako imenovani (zabji poklopici) potreben splojni material. V Sloveniji strojno potega so cevi tudi Splošna vodna skupnost Maribor.

PLASTIČNE DRENAŽNE CEVI pripravljamo kmetijskim, gozdarskim, individualnim graditvam stanovanjskih hiš in velikim projektivnim birojem, vrtnarjem, kmetovalcem, strazka vsem, ki se bavijo z melioracijo in izsušitvijo.

PLASTIČNE DRENAŽNE CEVI dobite v vseh ugovornih z gradbenim materialom, v kmetijskih združenjih, v trgovinah s plastičnimi materiali. Naročite pa sprejeme in daje vse podrobne informacije tudi proizvajalec: MINERVA — ŽALEC Zabukovica

OGRAJNA AGENCIJA

Pionirji B. Röck občinski prvaki

V telovadnici solidarnosti in v domu Partizana v Šoštanjju je bilo občinsko prvenstvo v košarki za šolska športna društva. Sodelovalo je več kot 200 mladih košarkarjev iz vseh ŠSD osnovnih šol velenjske občine.

To tekmovanje, ki je veljalo tudi za košarkarski festival 1975, je bilo doslej najbolj množično. Mladi košarkarji so pokazali dobro igro, tako da so nekatere tekme bile zelo izenačene in kvalitetne.

Največ uspeha so imeli košarkarji osnovne šole Biba Röck iz Šoštanja in so v vseh štirih kategorijah postali občinski prvaki. Veliko znanja so pokazali tudi pionirji osnovne šole Anton Aškerc iz Velenja.

Rezultati: Vrstni red: 1. OŠ Biba Röck (Šoštanj), 2. OŠ Anton Aškerc (Velenje), 3. OŠ Miha Pintar Toledo (Velenje), 4. OŠ Bratov Letonje (Šmartno ob Paki), 5. OŠ Karl Destovnik Kajuh (Šoštanj).

Mlajše pionirke: 1. B. Röck, 2. A. Aškerc, 3. KD Kajuh.

Starejši pionirji — finalno srečanje: 1.—2. mesto — B. Röck: A. Aškerc 29:28, 3.—4. mesto — MP Toledo: G. Šilih 28:5.

Vrstni red: 1. B. Röck, 2. A. Aškerc, 3. MP Toledo, 4. G. Šilih, 5. KD Kajuh, 6. B. Letonje.

Starejše pionirke: finalna srečanja: 1.—2. mesto — B. Röck: A. Aškerc 32:8, 3.—4. mesto — G. Šilih: KD Kajuh 26:7.

Vrstni red: 1. B. Röck, 2. A. Aškerc, 3. G. Šilih, 4. KD Kajuh, 5. B. Letonje, 6. MP Toledo.

AKADEMSKI PLES 75

Šaleški študentski klub vabi na

ELITNI PLES Z BRUCOVANJEM

v soboto, 18. januarja ob 20. uri v restavraciji NAMA Velenje

PODJETJE ZA DISTRIBUCIJO TOPLOTE »TOPLOVOD« VELENJE

objavlja

prsto delovno mesto

stroškovno-materialnega knjigovodje

POGOJ:

— srednja izobrazba ekonomske smeri ali nižja z več let prakse na tem delovnem mestu.

Nastop službe takoj!

Vloge pošljite na naslov podjetja, komisija za kadrovska vprašanja.

TRGOVSKO IN PROIZVODNO PODJETJE »ERA« VELENJE

razglasa

1. več prostih delovnih mest prodajalcev živilske in tehnične stroke v TOZD Trgovina in prevozištvu

2. blagovnega knjigovodjo v TOZD Trgovina in prevozištvu

3. saldakontista v skupnih službah OZD

POGOJI:

pod 2. in 3. ekonomski tehnik, lahko je tudi začetnik.

Prijave sprejema kadrovska služba.

TOZD ZA PTT PROMET VELENJE

objavlja naslednja prosta delovna mesta za:

1. 2 USLUŽBENCA PRI OKENCU
2. 3 PISMONOŠE

Kandidati morajo izpolnjevati naslednje pogoje: pod 1. srednja šola, poklicna PTT šola ali druga poklicna šola; pod 2. dokončana osemletka ali najmanj 6 razredov osnovne šole.

Posebni pogoji: poskusno delo 1 mesec.

Kandidati naj pošljejo prošnje na naslov: Odbor za medsebojna razmerja TOZD za PTT promet Velenje.

Objava velja do zasedbe delovnih mest.

ZAHVALA

Ob smrti dragega moža, očeta in starega očeta

FRANCA REPNIKA

rudarja v pokoju

se zahvaljujemo vsem, ki so ga spremlili na njegovi zadnji poti in mu darovali vence in cvetje. Posebna zahvala družinama Arlič, kakor tudi sosedam in prijateljem. Naša zahvala velja tudi godbi, pevskemu zboru upokojencev in p. duhovščini.

Žalujoči: žena Franika, sinovi Franci, Tine, Jože z družinami in Mirko

ŠPORT

A. Šverc odlično

V Beogradu je bilo prvo letošnje tekmovanje v krosu pod naslovom „Beli kros“. Sodelovali so vsi najboljši tekači Jugoslavije, med njimi tudi predstavniki AK Velenje.

Najbolje se je izkazala Andreja Šverc, ki je v konkurenci mladincih dosegla odlično 3. mesto in tako znova dokazala, da je dobro pripravljena na letošnje reprezentančne nastope, predvsem za Balkansko prvenstvo.

Med tekači, ki so tekli na 10 km, je bil Edo Hojan pri mladincih šesti. V konkurenci članov pa Milan Balek 18. in Tone Vedenik 20. V teku mladincev na 6000 m je bil Zvone Hizar 14., Bojan Britovšek 20. in Ivan Bizjak 21.

● V nedeljo kros v Velenju

AK Velenje priredi v nedeljo 12. januarja 1975 mednarodno tekmovanje v krosu. Sodelovali bodo poleg najboljših slovenskih tekačev še atleti iz Celovca in Gradca. To bo prvo letošnje tekmovanje v Sloveniji.

● Šahovske vesti

Po 6. kolu II. slovenske šahovske lige so v vodstvu šahisti Velenja s 40,5 točke, pred Zalcem 39 in Zagorjem 36,5. Velenjčani so zabeležili pet zmag, proti Šempetru 6,5:3,5; Sl. Bistrici 8:2, Zalcu 6,5:3,5, Mežici 8:2, Brežicam 7:3; izgubili pa so srečanje z Zagorjem 4,5:5,5.

Šahovski klub je priredil novoletni turnir dvojic. Najboljši so bili: 1. Goršek-Stropnik 16, 2. Vedenik-Softič 15,5, 3. Repič-Golob 12.

● SADOVNJAK POZIMI

Zavarujmo sadno drevje

Sestavek je napisan z namenom, da ne bi prišlo med sadjarji in lovci do nepotrebnih nesporazumov. Za sadno drevje in tudi za druge od divjadi uničene kulture, ki niso primerno zaščitene, lastniki namreč ne dobe odškodnine od lovske družine. Upamo, da bodo sadjarji našli ustrezen način zaščite, drugače pa se naj pomenijo o tem z lovci in hitro ukrepajo.

V sadovnjakih delajo pozimi večkrat veliko škodo zajci in srnjadi. Najbolj je izpostavljeno mlado drevje, ki ga zajci ogledajo, srnjaki pa si ob njem brusijo rogove. Zato moramo lub posameznega drevesa ali pa cel nasad primerno zaščititi, preden zapade sneg.

Posamezno mlado drevje zavarujemo s papirjem, z gosto mrežo, s koruznico ali čim podobnim. Mehanično je treba deblo zavarovati že trdo ob zemlji. Pri zaščiti moramo upoštevati, da se v kopni zimi zajec loti lubja tik ob zemlji. Srednje debelemu drevescu zavarujemo celo deblo in nižji del krošnje, mlado pritlično drevo zavarujemo celo, ker veje vi-

sok sneg približa lačnemu zajcu, da jih v živo obeli, če so nezaščiteni.

Cel nasad mladega drevja zavarujemo z dovolj visoko (2 m) in gosto ograjo (v brejno mora biti višja, ker jo divjčina laže preskoči). Paziti moramo, da v ograji pri tleh ni takih lukenj, skozi katere bi se preril zajec. Če zapade visok sneg, ga moramo na zunanji strani ograje odmetati vsaj 1 meter, da divjad ne more preskočiti plota. Ograjo moramo pozimi neprestano kontrolirati, če je še zanesljiva. Mehanično zaščito odstranimo šele maja, žična lahko ostane več let.

Za odvracanje divjčine uporabljamo tudi kemična sredstva, odvracala. Doma pripravimo odvracalo iz 1/4 litra krvi, 1/4 kg zemlje, 1/4 kg kravjih odpadkov, 1/4 kg apna in vode. Brozga mora biti gosto tekoča. To je tki. Levstikova maža. Z njo premažemo deblo od zacetka krošnje do tal že pred zimo, drugič pa februarja. Pritlikavce premažemo v celoti. Protij zajcem lahko uporabimo tudi Arhopin (1 liter arhopina na 1 liter

vode).

Za odvracanje srnjadi je učinkovit fenolin. V drevesnici so, na primer, sme preskočile ograjo, visoko 1,30 m; tudi z vrvo povišano ograjo so preskočile in jo celo poškodovale. Ko pa je drevesničar obesil na ograjo cunjce, namočene v fenolin ter zaščitene s polivinilasto vrečo pred padavinami, srnjad ni več silila v nasad. Fenolin je dala lovska družina, primerno uporabljen pa učinkuje 3 mesece.

Če je drevo že poškodovano, ranjeno mesto dobro očistimo in namažemo s cepilno smolo. Drevo je uničeno, če je vse lubje okrog debela ogledano (rešimo ga lahko le s cepljenjem s prostotvijjo), sicer pa je prizadeto v rasti. Spomladi ali konec zime ga močneje obrežemo, skrbno poskrbimo, pognojimo in zemljo okoli njega obdelamo. Tako ima pogoje za hitro zaraščanje ran. Vendar pa morajo zajci nekako preživeti zimo. Skrbni sadjarji jim s starega drevja nazagajo odvečne veje in jih poberejo konec zime, ko si divjad najde hrano drugje. M. J.

OPREMLJENO sobo iščem v Velenju. Anton Sabler, dipl. inž., Šoštanj, Cankarjeva 18.

OSEBNI avtomobil audi 60 L, letnik 1969, obnovljena notranja oprema, radijski sprejemnik in zaščiten proti rji, prodam. Naslov v upravi Našega časa ali informacije po telefonu 880-127.

KINO

REDNI KINO VELENJE

Petek, 10. 1. ob 17.30 ameriški western „Veliki dvoboj“. Režija: Giancarlo Santi. Igrajo: Peter Brien, Marz Mazza, Jess Hahn, Horst Frank.

Sobota, 11. 1. ob 17.30 in 19.30 ameriški western „Veliki dvoboj“.

Nedelja, 12. 1. ob 17.30 in 19.30 ameriški western „Veliki dvoboj“.

Torek, 14. 1. ob 17.30 in 19.30 ameriška drama „Niti morje, niti pesek“. Režija: Fred Beknli. Igrajo: Susan Hemsheir, Frank Finli, Mihajlo Petrovič.

Sreda, 15. 1. ob 17.30 in 19.30 italijanski kriminalni film „Brigada proti zločinu“. Režija: Stefano Vancina. Igrajo: Enrico Maria Salerno, Mariangela Melato, Mario Adorf, Franco Fabrice.

Četrtek, 16. 1. ob 17.30 in 19.30 italijanski kriminalni film „Brigada proti zločinu“.

Petek, 17. 1. ob 17.30 in 19.30 ameriški western „Čizum — kralj rančarjev“. Režija: Andrew V. McLacien. Igrajo: John Wayne, Forest Tucker, Christopher George, Ben Johnson, Bruce Cabot.

Sobota, 18. 1. ob 17.30 in 19.30 ameriški western „Čizum — kralj rančarjev“.

Nedelja, 19. 1. ob 17.30 in 19.30 ameriški western „Čizum — kralj rančarjev“.

KINOGLADALIŠČE VELENJE

Ponedeljek, 13. 1. ob 20. uri ameriška drama „Niti morje, niti pesek“. Režija: Fred Beknli, Susan Hemsheir, Frank Finli, Mihajlo Petrovič.

KINO „KAJUH“ ŠOŠTANJ

Četrtek, 9. 1. ob 19.30 turški barvni film „Džem sultan“. Režija: Remzi Zentirk. Igrajo: Džineit Arken, Gulnaz Huri.

Sobota, 11. 1. ob 19.30 ameriški barvni film „Bomba iz Kansas Cityja“. Režija: Jerold Freeman. Igrajo: Raquel Welch, Helena Kallianiotis.

Nedelja, 12. 1. ob 17. in 19.30 „Šampion rodea“, ameriška drama. Režija: Sam Peckinpah. Igrajo: Steve McQueen, Robert Preston, Ida Lupino, Ben Johnson.

Sreda, 15. 1. ob 19.30 ameriška komedija „Stanlio in Olio — dva brata uboga“. Režija: Lewis Foster, Clyde Bruckman. Igrajo: Stan Laurel, Oliver Hardy.

Četrtek, 16. 1. ameriški barvni film „Metulji so svobodni“. Režija: Milton Katsulas. Igrajo: Goldie Hawn, Edward Albert, Eileen Heckart.

Sobota, 18. 1. ital.-špan. barvni film „Pogreb ti plača Sarana“. Režija: Antoni Askot. Igrajo: Giani Garko, Antonio Villar.

Nedelja, 19. 1. ob 17. in 19.30 ameriški barvni film „Bover“. Režija: Francis Ford Coppola. Igrajo: Marlon Brando, Al Pacino, James Caan.

● **POPRAVEK**

Pri objavljeni zahvali za pokojnim Avgustom Terglavom je prišlo v primku do neljube napake. Ta je nastala v tiskarni. Svojem pokojnika in našim bralcem se opravičujemo.

UREDNIŠTVO NC

● **UGODNO ZA ZDIOMCE!** Če želiš postati obrtnik prodam

— **VPELVANO GALVANIZACIJO CINKANJE**

STROZAK — VELENJE

● **UGODNO ZA ZDIOMCE!** Če želiš postati obrtnik prodam

— **VPELVANO GALVANIZACIJO CINKANJE**

STROZAK — VELENJE

● **UGODNO ZA ZDIOMCE!** Če želiš postati obrtnik prodam

— **VPELVANO GALVANIZACIJO CINKANJE**

STROZAK — VELENJE

● **UGODNO ZA ZDIOMCE!** Če želiš postati obrtnik prodam

— **VPELVANO GALVANIZACIJO CINKANJE**

STROZAK — VELENJE

● **UGODNO ZA ZDIOMCE!** Če želiš postati obrtnik prodam

— **VPELVANO GALVANIZACIJO CINKANJE**

STROZAK — VELENJE

● **UGODNO ZA ZDIOMCE!** Če želiš postati obrtnik prodam

— **VPELVANO GALVANIZACIJO CINKANJE**

Uredništvo in uprava Velenje, Titov trg 2, p. p. 89, telefon (063) 850-087 — Redakcija Ljuban Naraks, Stane Vovk in Rudi Ževart — Tehnični urednik Franci Mazovec — Časnik je kot štirinajstrednik „Šaleški rudar“ izhajal do 1. januarja 1973 — Zdaj izide vsak petek — Cena je 2 dinarja — Letna naročnina je 80 dinarjev — Za inozemstvo 150 din — Tekoči račun št. 5280-678-55263 pri SDK podr.

Velenje — Rokopisov in fotografij ne vračamo — Tisk Ljudska pravica, Ljubljana — Po mnenju sekretariata za informacije IS SRS (št. 421-1/72 od 8. 2. 1974) se za NAŠ ČAS ne plačuje temeljni davek od prometa proizvodov.

Bili smo kot ena družina

Pred slabim mesecem me je ustavil na cesti in dejal, naj grem slikat bazen v velenjskem parku. „Tako je zanemarjen, da ga morate objaviti v časopisu. Morda se bo potem le kdo zganil in ga očistil,“ je še pripomnil. Verjetno sem ga malce razočaral z odgovorom: „To sem storil že spomladi, vendar se kljub temu ni nihče zganil,“ takšen je bil dialog med Jožetom Volkom, zaposlenim v rudarsko-elektroenergetskem kombinatu Velenje in menoj – piscem teh vrstic. Ko sem pred dnevi slučajno zašel v velenjski park, sem opazil, da so bazen, katerega dno je krasil lep mozaik, zavarovali pred mrazom z leseno streho. Upam, da so ga tudi očistili. Sicer pa se bomo o tem lahko prepričali spomladi, ko ga bodo spet odkrili.

Ceprav Jože s svojo prošnjo ni uspel, je takoj privolil v pogovor, ko sem ga zaprosil, naj mi pove kaj več o sebi. Vrnila sva se slabih

Jožetu ni vseeno, da smo popolnoma pozabili na paviljon v parku, na luči, ki so osvetljevale lepe cvetlične grede – ponos vsega Velenja, na klopi, ki so ostale brez desk...

„Precej hude krvi je bilo, preden smo začeli urejati park. Na tem prostoru je bilo okrog petdeset vrtičkarjev. Nekateri med njimi se nikakor niso mogli sprijazniti z mislijo, da bodo zaradi parka ob vrt. Ko pa je po štirinajstih dneh začela rasti lepa zelena trava in ko so se pojavile prve cvetlične grede, so začeli popuščati in vsi – rudarji, žene, otroci, upokojenci smo se zili v eno družino. Tako je bilo pri urejanju parka, tako je bilo pri regulaciji Pake, tako je bilo pri vseh akcijah. V Velenje so prihajali ljudje iz drugih občin in se nam čudili. Niso mogli verjeti, da delo lahko resnično pritegne in združi toliko ljudi.

In spet se mu je misel povrnila k parku. „Toliko

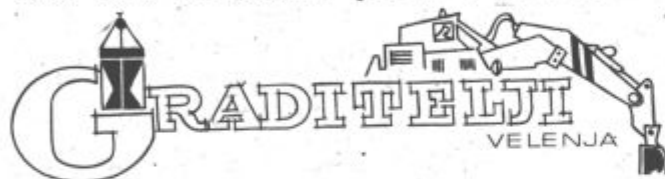
Velenje je gradilo tisočero rok. Danes vam predstavljamo dvoje...

Jože Volk

povojnih letih zraslo moderno rudarsko mesto z lepimi, večnadstropnimi hišami. Nisem pa vedel, da predstavlja Velenje danes krono napredka v takšnem obsegu, da je ne le vzor visokega standarda delovnega ljudstva, temveč da njegov lik nima primere nikjer na svetu v rudarskih revirjih. Tisti, ki so poznali Velenje iz starih časov, kar ne morejo verjeti, da je mogoče z lastnimi žulji in nepremagljivo voljo ter globoko socialistično zavestjo zgraditi toliko lepega...

Tako se je končal najin pogovor o Velenju. In ko sem v ponedeljek nesel ta rokopis v redakcijo, sem se na parkirnem prostoru pred delavskim klubom znova prepričal, da je med nami še vedno nekaj takšnih, ki jim je prav vseeno, kakšno je njihovo mesto. Nekdo – morda jih je bilo celo več – verjetno ni mogel dočakati filma o življenju hipijev, ki so ga konec tedna vrteli v velenjski kino dvorani. Razbil je steklo oglasne deske in za njega precej opolzke slike odnesel domov. S. VOVK

dvajset let nazaj v Litijo, kjer je bil takrat zaposlen. „Konec leta 1956 sem slišal, da na rudniku iščejo referenta za kadrovska vprašanja. Takoj sem odšel na pogovore v Velenje in naslednje leto sem že bil član novega kolektiva. Kmalu zatem sem postal tajnik, nato pa predsednik socialistične zveze.“ Spoznal sem, da je Jože Volk resnično eden izmed tistih starejših prebivalcev Velenja, ki so gradili to novo moderno mesto, zato jim seveda ni vseeno, kako cenimo njihovo delo, njihove žulje, njihov prosti čas, ki so ga preživeli udarniško pri urejanju okolja okrog novih stanovanjskih zgradb, regulaciji Pake, gradnji kotalkališča, otroških igrišč in seveda tudi pri urejanju parka. Tako tudi

truda, žuljev in znoja je bilo treba, zdaj pa vse to propada.“ Zato Jože meni, da bi tudi danes moralo udarniško delo ponovno zaživeti; v vseh krajevnih skupnostih in ne le v okoliških. Da bo glas o lepoti Velenja segel tako daleč prek meja naše domovine kot leta 1961. Tedaj je v Velenje prispela skupina ameriških rojakov in njihov novinar je potem, ko so se spet vrnil v Ameriko, pisal Jožetu pismo, v katerem sploh ni mogel prehladiti novega mesta. „Naši rojaki so z občudovanjem strmeli v to novo rudarsko mesto in sploh niso mogli verjeti svojim očem. O novem Velenju sem že pred mojim obiskom veliko slišal, bral ter videl slike v časopisih. Vedel sem, da je poleg starega rudarskega mesta v

Antonovih 99 let

Prejšnji teden sem zavil v Lokovico. Na majhnem prostoru med železniško progo Šoštanj–Paška vas, cesto in potokom, ki mu domačini pravijo kar „Lokoviški graben“, se stiska nizka hiša, rumene barve, v kateri še do danes ni posvetila električna svetilka. Vrata so bila zaklenjena, zato sem mislil, da se bom moral vrniti pač kakšen drug dan. Tedaj pa je izza hiše prišel deček dvanajstih, trinajstih let in vprašal sem ga, če je še kdo doma. Dejal je, da so vsi. Pogledal je skozi okno v „hišo“ in zaklical: „Stari ata, odprite!“

Kmalu zatem sem zaslišal obračanje ključa v ključavnici in pred mano je stal opirajoč se na palico najstarejši občan v velenjski občini Anton Leskošek. 2. januarja letos je slavil 99. rojstni dan.

Pri Leskoških v Lokovici 49 tokrat nisem bil prvič. Dvakrat sem jih pred tem obiskal že v lanskem letu. Takrat sem Antona tudi fotografiral, ob mojem zadnjem obisku pa sem mu prinesel sliko. Pristrčno se je nasmehnil ob pogledu nanjo in pri tem rekel: „Kdo jo bo pa plačal. Jaz je ne bom.“

„Saj je ne prodajam,“ sem mu odvrnil. „Sliko sem vam prinesel za spomin.“ Še enkrat se je nasmehnil ter se zahvalil zanj.

Anton Leskošek živi v eni polovici hiše skupaj s 57-letno hčerko Heleno, v drugi polovici pa prebiva njegova hčerka Antonija, 54, z možem in sinom, Antonovim vnukom. Poleg tega ima Anton še dva sinova in dve hčerki. Čeprav mi je ob prvem obisku Helena dejala, da se Anton, ki se je rodil v Tajni pred Gorenjem, prav nič rad ne pogovarja, je bil tokrat slavljenec razmeroma dobre volje in precej zgovoren. Drugače pa je najraje sam in po cele dneve presedi na postelji, od časa do časa pa gre tudi do okna in pogleda skozi šipo.

„Tudi ven neradi hodijo,“ je povedala Helena. „Če pa že gre, ne ostanejo dolgo. Najraje so v hiši, kjer je toplo in jih ne zebe.“

– Kako pa ste kaj z zdravjem? – sem ga vprašal.

„Za silo,“ je odvrnil. Hotel sem ga že vprašati, če je v mladih letih veliko kadil. Tega mi ni bilo treba storiti, ker mu je zet, ki je medtem stopil v hišo, ponudil moravo. „Kadijo še vedno po malem, pijejo sploh ne,“ je dejal.

Povprašal sem ga tudi, kaj najraje je. Samo nasmehnil se je, rekel pa ni ničesar.

Helena je pojasnila: „Najraje imajo grozdje.“ Obljubil sem, da mu ga takoj, ko bom utegnul, prinesem.

Lani je minilo že štirideset let, odkar je Anton vdovec. „Ko so mama umrli, so ostali sami. Ena je morala ostati pri njih in jim streči. Sami niso mogli živeti, ker so bili tedaj zelo bolni. Nekaj časa sploh niso mogli na noge stopiti, pa tudi z želodcem ni bilo nekaj v redu,“ je dejala Helena in nato veselo pristavila: „Zdaj so pa zmerom boljšega zdravja.“

Anton, ki se je v mladih letih učil za sodarja, ima okrog 200 starih tisočakov pokojnine. Heleni pa so lani ugodno rešeno prošnjo za dodatek za pomoč in postrežnino in zdaj dobi 65 starih tisočakov. Ob novem letu je dobila nekaj več, vendar še ne ve, če bo ostalo pri tem povišanju. Nekoliko pa je Helena v skrbeh, kako bo živela stara leta, ko bo ostala sama. Toda bojazen, kako se bo pravi življala, ko bo ostala sama, odveč. Kajti človek, ki je svoje življenje posvetil skrbi drugih, prav gotovo sam stara leta ne bo ostal brez potrebnih sredstev za življenje.

Poslovil sem se od Helene njenega očeta. Antonu sem obljubil, da ga bom službeno spet obiskal ob njegovih obletnici. „Pa zdravi bodite sem še pristavil.“

„Da bi le bil,“ je odvrnil mi krepko stisnil roko.

S. VO

Anton Leskošek skupaj s hčerko Heleno, ki že 38 let skrbi zanj

NOVOLETNO DARILO ZA KRAJANE ČRNE GORE

Ni lepšega na svetu, če se lahko napiješ čiste in sveže vode. Tako danes pravijo tudi krajanje Črne gore pri Plešivcu. Devet gospodinjstev je dobilo pitno vodo. Voda je pritekla v njihova stanovanja in pipe so zamenjale brente, v katerih so še do nedavnega nosili na ramenih ali pa vozili z volovsko vprego vodo.

Načrti, da si bodo zgradili vodovod, segajo nazaj v leto 1972. Takrat so se namreč domenili, da ne bodo več nosili vode, ampak hočejo imeti vodo v svojih domovih.

Res je, lotili so se odgovorne naloge, pa vendar uspeh ni izostal. Leta 1972 so začeli. Razmišljati so začeli od kod bodo napeljali vodovod, kje bodo našli izvir. Pri tem jim je bil v oporo kmet Martin Marolt, po domače Naveršnik z Graške gore. Odstopil je izvir in bil med prvimi, ki je podpisal soglasje, da odstopa vodo zastoj. To pa je bilo za krajanje Črne gore veliko. Lotili so se dela, začeli kopati jarko, meter za metrom. Treba je bilo skopati preko 4 kilometre dolg jarek, v katerega so položili cevi za vodovod. Veliko znoja so morali preliti, da so lahko premagali kamnita tla. Veliko dela so opravili ročno, kajti mehanizacija ni prišla v poštev. Preko 6000 udarniških ur so opravili sami. Pomagali so vsi, tudi mladina in otroci so bili med marljivimi delavci. Hoteli so za vsako ceno začeto delo opraviti in zdaj, ko je voda pritekla v njihova stanovanja, so ponosni.

Kaj pomeni zanje zdrava pitna voda, kaj pomeni za kraj, takšen kot je Črna gora, danes vodovod, so povedali krajanje sami.

MARIJA POKERŽNIK, gospodinja:

„Nimam in skoraj ne najdem besed, s katerimi bi lahko rekla, da sem presrečna, da je v hišo pritekla voda. Ne morem verjeti, da jo lahko natočim na pipi. Včasih, ko sem jo rabila, sem morala ponjo z brente. Danes pa se

nam je odprl nov svet. Zdi se mi, kot da bi se še enkrat rodila. Veliko smo morali garati in delati, toda naš trud je bogato poplačan. Ni mi žal za vse, kar smo delali podnevi in ponoči. Zdi se mi, da je naš kraj zdaj še bogatejši, čeprav je svet tako strm pod Graško goro, je vendar zdaj življenje še lepše.“

FRANC PEČEČNIK, predsednik vodovodnega odbora:

„Cutim prijetno dolžnost, da se vsem, ki so nam kakorkoli pomagali, zahvalim. Tu so bila podjetja Tovarna gospodinske opreme Gorenje, Lesna Šoštanj, elektrarna, rudnik lignita, občinski odbor Rdečega križa iz Velenja, priskočila nam je na pomoč občinska gasilska zveza, skupščina občine Velenje, tu je bil tudi komunalni obrtni center, ki nam je pomagal pri izvedbi del. Res ne najdem besed, da bi se jim zahvalil, kajti brez njihove pomoči bi v naših domovih še danes ne tekla zdrava pitna voda. Zavedamo se, da smo jim veliko dolžni in da naš dolg ne bomo mogli nikoli poplačati.“

ANKA PEČEČNIK, gospodinja:

„Skozi vse trdo življenje sem si želela vodo. Ko sem bila stara 13 let, sem oprtala brente in z njo nosila vodo strmo v hrib. Večkrat sem bila žejna, niti za žejno je ni bilo. Pomislite in natanko za moj 50. rojstni dan je bilo moje največje darilo – voda. (Pripoveduje in si briše solze, op. p.). Ne morem mimo tega, da vam ne bi povedala: veliko neprilik in nevoščljivosti je bilo pri napeljavi vodovoda. Veliko smo imeli nasprotnikov, ki so hoteli za vsako ceno onemogočiti napeljavo vodovoda. Toda naša volja je zmagala.“

JOŽE LEDINEK, strojnik:

„Od vsega začetka, odkar smo začeli razmišljati o napeljavi vodovoda, sem bil prepričan, da bomo odgovorno nalogo zares do kraja speljali. Veliko

smo delali, prenekatero noč nismo niti zatisnili oči. Drugi so nam bili sprotni, toda v nas je tlela misel: vodo hočemo, in to za vsako ceno. V pot je bilo treba napraviti, preliti dosti znoja, vse to pa nam je bilo pogum. Zdaj smo na naš uspeh ponosni.“

ALOJZ DOBNIK, elektrikar:

„Ze leta 1960, ko sem prišel v ta kraj, sem si želel dobre pitne vode, ni bilo. Ponjo smo morali le z brente ali z volovsko vprego. Suša je v posušila še tisto kapljico, na katero smo bili ponosni, čeprav smo jo prinesli v brente. Naša dolžnost je, da se zahvalimo tudi krajevni skupnosti Plešivec, ki je priskočila na pomoč z denarjem. Nihče si ne more zamisliti kaj pomeni za kraj voda, zaradi katere je več stoletij trpelo ljudstvo, smo na Graško goro še bolj ponosni, daje nam vodo.“

VLADIMIR ŽEVART, predsednik KS Plešivec:

„Krajanje Črne gore je treba samo pohvaliti. Lotili so se težavne in vorne naloge. S skupnimi močmi so jo premagali. Mislim, da je tako lahko za vzgled drugim. Potreba po vodi in volja do dela, od mladih starih, složnost, vse to pove, kaj lahko zmorejo ljudje nekega kraja. Po smu jim po svojih močeh, razumeli smo njihove želje in potrebe in smo lahko na ta uspeh vsi ponosni. Mislim, da je zanje voda največje ob novem letu. Zavedamo se, da bodo še potrebni pomoči in jim bomo pomagali.“

Nimamo več kaj dodati. Zapišemo le lahko, da smo s krajanje Črne ponosni tudi mi. Veliko je še krajev, ki imajo enako željo po dobri vodi, tako kot so jo imeli krajanje tega predela Plešivca. Primer je v posnemljanju.

F. JU

Marija Pokeržnik

Franc Pečečnik

Anka Pečečnik

Jože Ledinek

Alojz Dobnik

Vladimir Ževart